

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

KERSTAVOND

HET

Denneboompje

KERSTLEGENDE

Langer geleden dan u ooit gehoord hebt, en verder weg dan u ooit gedroomd hebt, ging de groote Meester der boomen uit, om de boomen te maken.

Het maken van boomen nu was een zeer belangrijke bezigheid, omdat de boomen zoo'n belangrijke rol op aarde spelen; dus deed de Meester der boomen er zijn uiterste best op. Hij maakte eerst allerlei boomen, die noodig waren voor het bouwen van huizen en voor het vervaardigen van de dingen, waar huizen mee gemeubeld moeten worden; zoo ging er eikenhout, beukenhout, iepenhout, esschenhout, mahoniehout en palissanderhout groeien, en nog heel wat andere soorten, zooals u weet.

Toen maakte hij allerlei boomen, die voedsel moesten voortbrengen: appelen en peren en noten en olijven, en ook tamelijk rare dingen, zooals broodvruchten en kokosnoten.

En hij maakte ook prachtige boomen, die alleen maar voor sieraad moesten dienen. Hij maakte kornoeljes en magnolia's en den wilden kastanje en den hulst

En toen gaf de Meester der boomen aan iederen boom zijn voorschriften, hoe hij bloesems voort moest brengen en vruchten dragen, en eindelijk dacht de Meester der boomen, dat zijn werk wel zoowat klaar was; hij keerde zich om, en wilde heengaan.

„Hè, meneer,” zei toen een zacht en verlegen stemmetje, „krijg ik ook niet wat leuks te doen?”

„Wie praat daar?” vroeg de Meester der boomen met een donderende stem.

„Ik ben het maar,” een erg beverig stemmetje bereikte zijn oor. „Ik ben een denneboompje, en ik wou óók wel graag mooi of nuttig zijn.”

„Zooals je bent is 't goed,” zei de Meester der boomen, toen hij naar het arme kleine ding gekeken had. „Houd je maar erg kalm, dan ziet niemand je.”

Maar ze zagen het wél. De lente kwam, en al de vruchtboomen trokken hun mooie bloesemjurken aan, en zij smaalden op het eenzame denneboompje.

„Hé, jij!” riep de appelboom. „Kijk eens

naar mijn rood-met-witte jakje! Is dat niet mooi? Je zou zeker wel willen, dat je er ook zoo mooi uitzag, hè?"

Het arme kleine denneboompje keek, keek met verlangende oogen, maar het voelde zich te min, om iets te zeggen.

„Dan moet je mij zien!” pochte de perzikboom. „Heb je ooit zoo'n volmaakte kleurschakeering gezien, als ik draag? Kijk 't eens afsteken tegen mijn groene bladeren!”

Het denneboompje had een edelmoedig hart, dus weerde het daar de opkomende jaloezie uit, en zei: „Ja, jullie zien er prachtig uit, appelboom en perzikboom! Ik heb nog nooit zulke fijne kleuren gezien. Ik wou, dat ik ook zoo'n mooi pakje had! Maar ik heb niets dan mijn oude vervelende naalden!”

„Kijk mij eens!” riep de kerseboom. „Er bestaat niets mooiers dan mijn zuiver witte toefen, met vederachtig groen omzet.”

„Ja, dat is zoo,” gaf het denneboompje toe. „Het zijn allemaal zulke mooie tinten, dat ik haast niet weet, wat ik 't mooiste vind.”

De vruchtboomen schudden met hun bebloesemde takken, en een regen van teere bloemblaadjes viel neer, overal in 't rond.

„O!” riep het denneboompje verrukt, „zooiets moois heb ik nog nooit gezien! Ik wou maar, dat ik ook zoo geschapen was!”

Maar de vruchtboomen luisterden nauwelijks naar de klacht van het denneboompje; zij hadden het veel te druk met zichzelf te bewonderen en hun pronk om te roepen op den adem van de bries.

Toen begonnen de woudboomen uit te spruiten in zacht lentegroen.

„Kijk eens naar mij!” zei een jonge eschdoorn trots; „is dat bleeke geelachtige groen van mij niet even mooi als het rose en wit van de vruchtboomen?”

Ook de eiken en de olmen brachten hun jonge groen te voorschijn, en de gevederde wilgen aan den waterkant zwaaiden met jonge twijgen, zooals een fee zwaait met haar tooverstaf.

En terwijl zich de eene jonge schoonheid na de andere ontvouwde, stond het arme kleine denneboompje te schreien en te wenschen, dat de Meester der boomen hem ook zoo bedeed had. Maar de andere boomen gingen zoozeer op in de zorg voor hun eigen tooi, dat zij zich niets aantrokken van het bedroefde denneboompje.

En toen werd het zomer. Het denneboompje voorzag, dat er nieuwe schoonheden zouden

komen over de boomen, en het hoopte bijna, dat er ook met hemzelf de een of andere wonderbare verandering zou gebeuren. Maar het hoopte en wachtte en snakke tevergeefs.

Maar de anderen — o! wat genoten die van hun geluk!

De vruchtboomen schaterden het uit met hun blijde weelde! Sappige roode kersen, fluweelige perziken, zacht gouden appels, dauwig purperen pruimen, overal een feest van kleuren, welriekendheid en zoetheid!

Wat stonden zij te pralen en te pochen!

„Zoo, denneboompje!” zeiden ze, „zou je ook niet graag zoo rijk zijn als wij?”

En het arme denneboompje beefde van verdriet tot diep in zijn hart, en het antwoordde: „O, was ik ook maar zoo!”

„t Is een prul,” zeiden de perziken hooghartig, en zij gingen weer aan haar toilet: zij hielden haar zachte wangetjes naar de zon gericht, om ze te laten kussen, tot ze bloosden.

„Ja, t is een prul,” babbelden de peren, terwijl zij zacht heen en weer zwaaiden aan hun stelen, langzaam rijpend tot een gouden roodachtigen glans.

Het arme kleine denneboompje huiverde bij die wreede onverschilligheid, die nog meer pijn deed dan hun onverholten spot.

En de loofboomen waren geen haar beter.

En toen kwam de herfst! O, wat glorieerden de boomen toen! Hoe wapperden zij met vlammen-de vaandels van rood en goud, om de heele natuur te verblinden! Welk een rijke diepten van brons en rood scholen er geheimzinnig in hun dichte loof!

Het denneboompje werd er stil van. „Er komt geen eind aan hun pracht,” peinsde het; „moet ik dan steeds van nieuwe wonderen getuige zijn, waaraan ik geen deel mag hebben?”

En het arme kleine ding weende, tot de naalden als een plas om hem heen lagen. De wilgen aan den waterkant zagen het, en treurden mee van medelijden. Het denneboompje zag de wilgen schreien en was dankbaar voor hun hartelijkheid, maar het kon van droefheid nog niet anders doen, dan maar steeds meer naalden naar den grond weenen.

En die notebomen! Die schudden het hun noten in 't gezicht, en sarden het opnieuw met zijn nutteloosheid en zijn gemis aan schoonheid. Het denneboompje wenschte, dat het maar liever sterven mocht.

En toen kwam de Meester der boomen daar langs wandelen. „Hè, wat is dat?” riep hij uit, toen hij de droefenis van het denneboompje zag.

Toen kon de denneboom zich niet meer inhouden, en stortte zijn heele hart vol leed en kommer uit.

„Kom, kom, kom,” zei de oude Meester der boomen, die een erg gevoelig en warm hart bezat, „denk je nu wel om den winter? Dan staan al de andere boomen te rillen en te huiveren in hun naakte takken. Dan hebben zij geen schoonheid meer en staan zij eenzaam en droevig en arm. En dan ben jij groen en knap, en dan kun je hun vragen, waarom ze zoo leelijk zijn en zoo triest kijken.”

De denneboom klaarde een beetje op, want al was hij niet haatdragend, toch was hij blij, dat hij er in den winter netjes uit kon zien, terwijl de andere boomen eenzaam en droevig en arm waren; want zij hadden hem met hun smaad diep gekwetst.

En toch voelde hij zich nog niet heelemaal voldaan in dit vooruitzicht. Het was wel prettig, groen en knap en glanzig te zijn, terwijl de andere boomen er echt leelijk uitzagen, maar hij kreeg toch maar geen blijgekleurde bloesems en geen rijke vruchten of noten.

De vriendelijke oude Meester der boomen lachte, toen hij dit hoorde. Hij had het nu niet zoo druk, dus kon hij wel even aandacht schenken aan de klachten van het denneboompje.

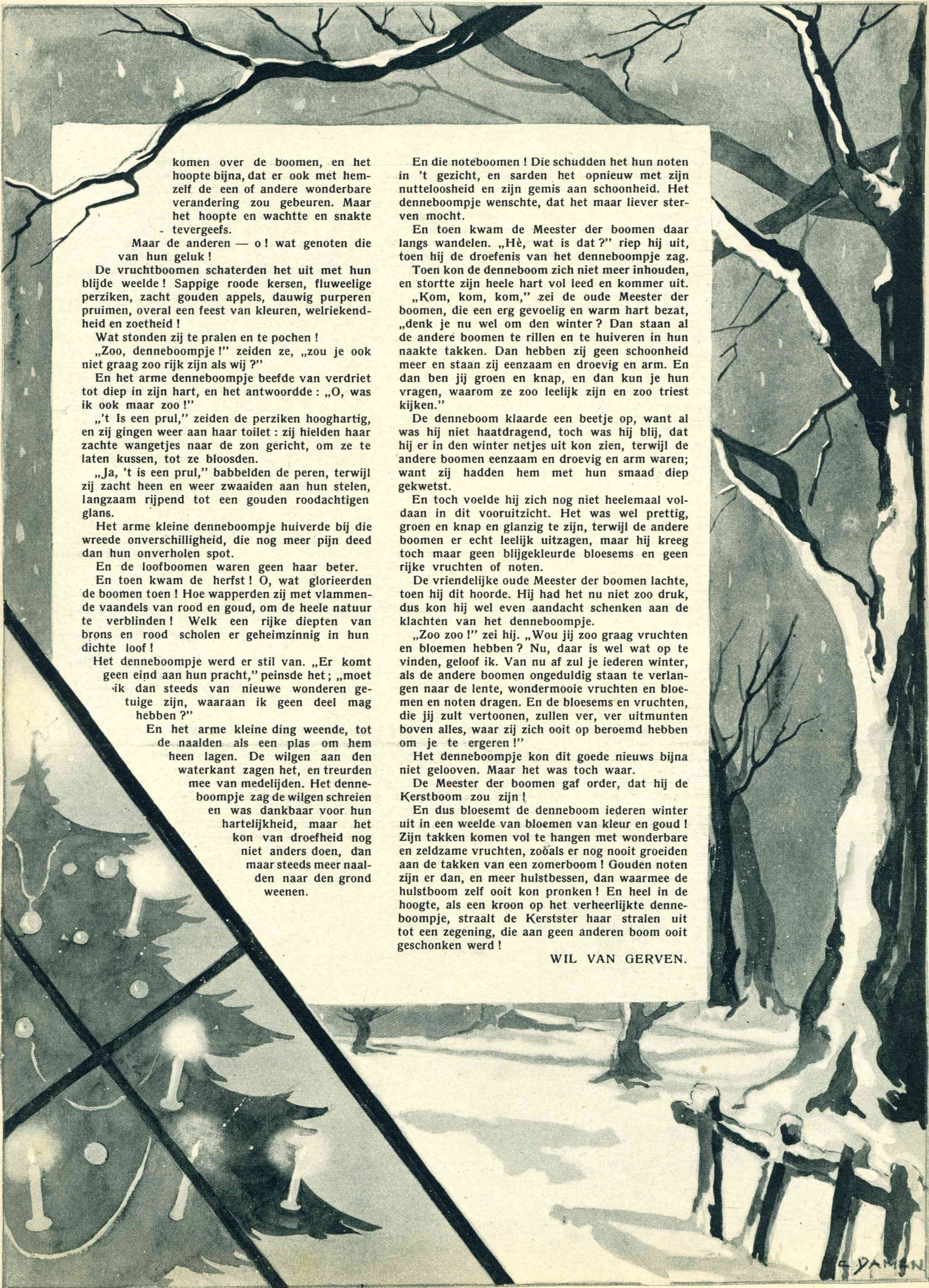
„Zoo zoo!” zei hij. „Wou jij zoo graag vruchten en bloemen hebben? Nu, daar is wel wat op te vinden, geloof ik. Van nu af zul je iederen winter, als de andere boomen ongeduldig staan te verlangen naar de lente, wondermooie vruchten en bloemen en noten dragen. En de bloesems en vruchten, die jij zult vertoonen, zullen ver, ver uitmunten boven alles, waar zij zich ooit op beroemd hebben om je te ergeren!”

Het denneboompje kon dit goede nieuws bijna niet gelooven. Maar het was toch waar.

De Meester der boomen gaf order, dat hij de Kerstboom zou zijn!

En dus bloesemt de denneboom iederen winter uit in een weelde van bloemen van kleur en goud! Zijn takken komen vol te hangen met wonderbare en zeldzame vruchten, zooals er nog nooit groeiden aan de takken van een zomerboom! Gouden noten zijn er dan, en meer hulstbessen, dan waarmee de hulstboom zelf ooit kon pronken! En heel in de hoogte, als een kroon op het verheerlijkte denneboompje, straalt de Kerstster haar stralen uit tot een zegening, die aan geen anderen boom ooit geschonken werd!

WIL VAN GERVEN.

De wegwerkers kruipen in den middagschafttijd in hun tentje.

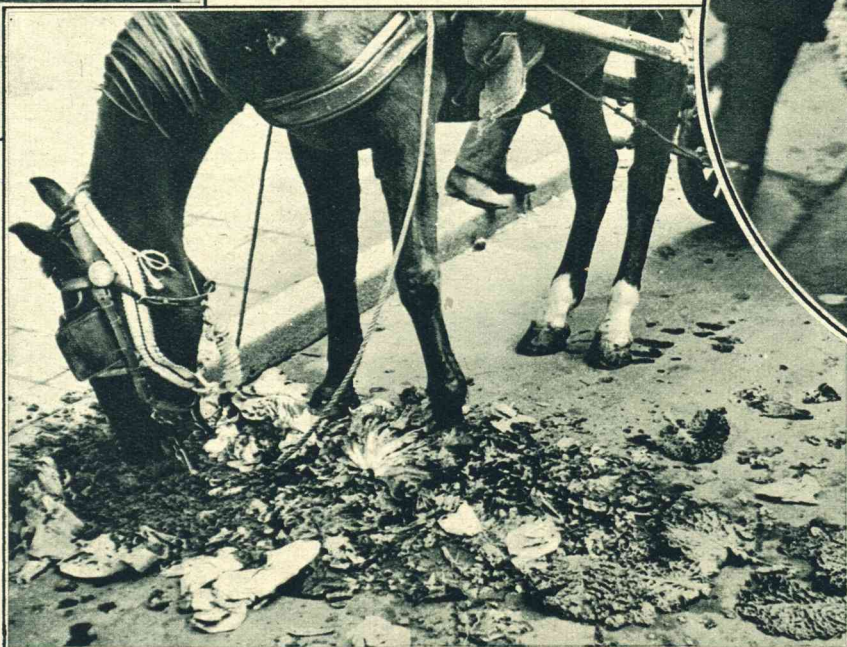
Het Lyceummeisje vergeet voor een uur haar wijsheid en maakt een prettige stadswandeling, terwijl ze haar twaalfuurtje oppeuzelt.

De vingers... het permanente twaalfuurtje.

HET TWAALF UURTJE

De meeste menschen hebben geen geld of geen tijd, om zich, wanneer zij niet in de gelegenheid zijn naar huis te gaan om koffie te drinken, in een restaurant een lunch te laten opdienen en deze te verorberen. Daarom kan men in

Hors d'oeuvre varié ligt om twaalf uur voor het paard gereed.

Amsterdam en iedere andere stad omstreeks het middaguur eerst een algemeene run naar bakkers, waar de verse broodjes, en dan naar comestibleszaken, waar er iets „op” gehaald wordt, constateeren. Vervolgens zoeken die openluchtlunchers de straat weer op. Bij mooi weer tenminste. Op een bank in het plantsoen wordt de pasgekochte, of in een trommeltje bewaarde, boterham opgepeuzeld. Bij slecht weer gaat men naar een lunchroom waar er een warm glas melk bij wordt gedronken. Bij het lunchen op straat kent men evengoed gezelligheid als bij het middagmaal in een chique restaurant. Zijn onze foto's er niet het bewijs van?

Wanneer het platteland naar de groote stad komt, wordt de boterham op een veilige stoep naar binnen gewerkt.

Poes begeeft zich om twaalf uur naar den vuilnisbak, zooals een ander zich naar een deftig restaurant begeeft. En komt er even voldaan van terug!

Een Muraneesche glasblazer.

Murano-miniaturen
in Venetiaansch glas.

De historie van het glasblazengaat terug tot de alleroudste tijden. Reeds in Egypte en in Phoenicië waren de glasfabricatie en de kunst van het glasblazen lang voor het begin der Christelijke jaartelling bekend. In het Byzantijsche keizerrijk behoorden de glasblazers tot de handwerkslieden, die in bijzondere eer werden gehouden en in de middeleeuwen was het voornamelijk Venetië, waar de glasblaaskunst beoefening vond.

Wel kwamen later door concurrentie uit Bohemen

VENETIAANSCH GLAS

GLAS

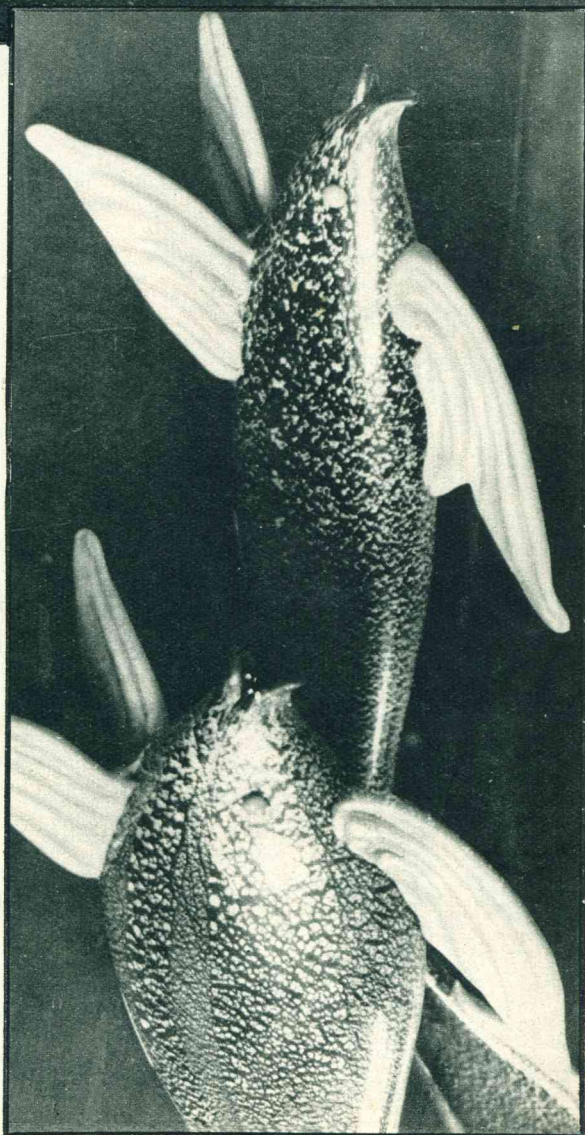
de producten uit de Dogenstad in de verdrukking, maar van een verdringen was toch nog geen sprake. Op het oogenblik is de Venetiaansche glaskunst blijkbaar weer sterk in de mode gekomen. Velen plaatsen in hun salons de sierlijke en lichte kelken, vazen en andere stukken, die door hun broosheid en schoonheid van vorm terecht bewondering wekken.

Het Venetiaansche glas wordt eigenlijk te Murano, een plaatsje op een nietig eilandje in de onmiddellijke nabijheid van deze heerlijke Italiaansche stad, vervaardigd. Het Muraneesche glaswerk wordt in vijf soorten onderscheiden.

Men heeft glaswerk van wit glas, met decoraties van gekleurde draden, naar Byzantijsche manier,

Verzameling van Venetiaansch glaswerk.

Wonderlijk-gevormde en diepgekleurde bloemen uit Venetiaansch glas.

'n Konijntje uit Venetiaansch glas vervaardigd.

'n Gestyleerd hert.

of goud doorspikkeld, en bedrukt met stempels in den vorm van rosetten.

Gekleurd glaswerk van allerhande tinten. De Venetianen zijn er in geslaagd opaal, agaat, jaspis en sardonyx-tinten na te bootsen.

De geëmailleerde glassoorten worden met goud- of metaal-email bewerkt, dat er aan met het penseel wordt opgebracht en

'n Glazen paardje en zijn „tegenwoeter”.

er in gebrand naar de Byzantijnsche voorbeelden.

Voorts kent men nog de producten, samengesteld uit gekleurde staafjes, waarop filigraanwerk van glas werd vastgehecht.

Tenslotte mozaïekglas, gekleurd en samengesteld uit geometrische vakjes, sterren en gestyleerde bloemen.

De glasbewerker van Murano, die nauwelijks een dozijn in getal zijn, oefenen een beroep uit, dat zeker zwaar en vaak ongezond is, maar waarin zij ook bevrediging vinden, omdat het vervaardigde product getuigenis aflegt van hun groote kunstvaardigheid.

'n „Geblazen” giraffe.

Een kijkje in een der glasblazerijen op het eilandje Murano.

De Aanbidding door de Herders

(Naar de schilderij van Martin Schongauer, 1445—1491)

Cecil's Kerstfeest

DOOR MORTIMER HEURTER

De uitgestrekte akkers rond Stillwater lagen toegedekt onder een rulle sneeuwvacht. De roerloze pijnen voor het groote blokhuis ademden een zacht aroma uit van hars en frisch groen en van de Hudson-Baai zweefde een prikkelende geur aan, die een zilten smaak op de tong achterliet.

Cecil Brackwell keerde met de punt van zijn laars de houtblokken in het open haardvuur om. De hoeken van het vertrek waren reeds gevuld met scherpe schaduwen. In een kleine nis pruttelde zachtjes een luidspreker en op de tafel dampten twee kommen heete rum. Nat Ayer zat voor het venster. Zijn zoekende blik speurde naar de grenzen van deze wijde verlorenheid.

„Het is een geweldige uitgestrektheid; je moet je hier wel eenzaam voelen,” merkte hij op.

Cecil knikte. „Het valt in December en Januari niet mee, je hebt gelijk. Maar ach, dan heb ik binnenshuis werk genoeg aan mijn administratie. Hoewel dat onbehaaglijke gevoel van verlorenheid dan toch veel zwaarder drukt dan in den zomer.”

Ayer kwam naar de tafel toe. Hij dronk zijn rum en zette zich naast het vuur. „Wij hebben het wel eens over je aan het Landbouw-Syndicaat. Je moest een vrouw nemen, Cecil. Een man van dertig jaar is veel te jong, om zijn leven te laten verbloeien in eenzaamheid. Er is niets op tegen, je bent een der rijkste Labradorfarmers.”

Cecil lachte. Een warme, diepe lach, die recht uit het hart opwelde. „Je hebt weer gelijk, er is niets op tegen. Ik ben overtuigd van de wenselijkheid. Van de noodzakelijkheid zelfs, indien je verkiest. Het komt er maar op aan een geschikte vrouw te vinden. Ik bedoel een vrouw, waarvan ik houden kan. Het is voor mij uitsluitend een gevoelskwestie, weet je.”

Ayer knikte en zoog nadenkend aan zijn pijp. „Daarmee biedt het huwelijk de grootste kans van slagen; het gevoel, de wederzijdsche aantrekkingskracht, is de beste waarborg voor een harmonische verbintenis. Maar dan moet je gevoel zich ergens naar kunnen richten. Hier zijn geen vrouwen, hoe zou je in dit deel van de wereld ooit verliefd kunnen worden?”

„Je vergist je, ook op Stillwater kan je verliefd worden, zelfs hier in deze kamer,” verzekerde de farmer. „Je kunt me gerust ernstig nemen als ik zeg, dat ik in dit vertrek van een vrouw ben gaan houden, die ik niet eens van aanzien ken. Ik heb alleen haar stem gehoord en dan nog maar door de radio. Een maand geleden zong zij voor het eerst voor de microfoon van Dickson Hall in St. Albert en nadien heb ik haar nog vier of vijf maal gehoord. Straks zingt zij op het Kerstconcert dat uitgezonden wordt.”

Hij keek Ayer glimlachend aan en deze haalde verwonderd de schouders op. „Dat begrijp ik niet, Cecil. Verliefd worden op een stem, neen, dat wil er niet bij me in. Het gevoel drinkt uit andere bronnen. Maar wie is het die je hart gestolen heeft?”

„De omroeper kondigt haar aan als Grace Walsh. Ken je haar misschien?”

De vraag ging vergezeld van een verlangenden blik. Ayer schudde het hoofd. „Neen, nooit van gehoord. De meeste artsen van het variété van Dickson ken ik persoonlijk. Het is mogelijk dat Grace Walsh alleen voor de microfoon optreedt. Wil je dat ik morgen eens informeerde zal?”

Cecil schudde lachend het hoofd. „Neen, het zou op een desillusie kunnen uitloopen. Zij kan getrouwd of heel leelijk zijn. Dat zou den waan verstoren. Laat me hier in de eenzaamheid maar stilletjes voortdromen...”

De Indiaansche nuishoudster ontstak de petroleumlampen in het vertrek. Zij ging even zacht heen als zij gekomen was. Cecil's blik ging herhaaldelijk naar de klok, alsof hij ongeduldig op iets wachtte.

„Vier uur,” verbrak hij plotseling de stilte.

Ayer begreep hem. In de eenzaamheid van het Noorden hebben sommige uren een gewichtige betekenis. „Het concert van St. Albert,” glimlachte hij. „Wij krijgen toch nog iets ter opluistering van den Kerstavond.”

Cecil gaf hem geen antwoord. Hij had zijn gelaat naar den luidspreker gewend. En in zijn blik lag het ongeduldig verlangen van iemand, die lang op iets of iemand heeft gewacht. Ayer merkte het op en bleef hem met een lichte verbazing in zijn blik gadeslaan.

„Ladies and gentlemen, we zenden het Kerstconcert uit van Dickson Hall, Sint Albert,” kondigde de omroeper aan.

Een orgel preludeerde en krachtig verhieven zich de stemmen van een gemengd koor.

„Eere zij God in den Hooge...”

Roerloos bleef Cecil zitten luisteren. Zijn gebroed, mannelijk gelaat stond heel rustig. Geen gevoel spiegelde er zich op af. Het was de onbewogenheid van een man, die zichzelf geheel in bedwang had.

De stemmen zwegen, het naspel verstierf. Er werd een nieuw nummer aangekondigd. „Stille nacht, Heilige Nacht, gezongen door Grace Walsh...”

Een teere, weeke vrouwenstem verhief zich in den aether. Cecil zakte even door zijn schouders. Zijn gelaatstrekken werden oud en moe. En zijn handen omknelden krampachtig de stoelleuning. Maar in zijn donkere oogen brandde een zachte, devote ontroering.

Bracht het oude Kerstlied of de stem hem zoo diep onder den indruk? De herinneringen aan zijn jeugd, aan een huiselijk Kerstfeest, of het gevoel dat die onbekende zangeres in hem wakker had geschud? De stem zelf was niets bijzonders, noch de klank noch het volume ervan kwam boven het middelmatige uit. Cecil Brackwell leek thans een raadsel, dat zelfs de agent van het Landbouw-Syndicaat niet wist te ontwarren, hoewel hij al jaren zijn vriend was.

Het eeuwenoude Kerstliedje was uitgezongen. Opnieuw liet zich een koor hooren. Maar dit verbrak de betoovering, waarin Cecil gevangen scheen. Hij wendde zich glimlachend van den luidspreker af en dronk zijn rum op. Alleen in zijn oogen bleef dat zachte vuur nog even branden.

„En dat was nu de stem, waarop je verliefd bent geworden?” vroeg Ayer met goedigen spot.

Cecil knikte. Hij bleef heel ernstig en wierp een blik op de klok. En vervolgens vulde hij de beide kommen nog eens met dampende rum.

„Dat klinkt vreemd, wellicht zelfs sentimenteel, Nat. Maar als je mijn geschiedenis kende, zou het je heel aannemelijk voorkomen. Weet je waarom ik naar Labrador gekomen ben?”

„Neen, niemand weet dat wien ik er naar vroeg,” bekende Ayer zonder aarzelen.

„Het is vijf uur en over een uur vertrekt je kist pas naar St. Albert. Wil je de geschiedenis hooren?” vroeg Cecil met een flauwen glimlach.

„Niemand's geschiedenis liever dan de jouwe,” verzekerde Ayer met vuur. „Je bent al vier jaar een raadsel voor het Syndicaat. Je bent de knapste farmer van Labrador. Je leeft uiterst solide en je ontwikkeling staat op veel hooger peil dan die van de andere farmers. Ik durf je gerust bekennen dat wij ons al vaak het hoofd gebroken hebben over de vraag, waarom juist jij deze doodsche eenzaamheid hebt opgezocht.”

Cecil Brackwell glimlachte. „Zou je er erg verbaasd van opzien, als ik je zei dat een ongelukkige liefde me hierheen gejaagd heeft?” vroeg hij met een stem, die hij niet geheel in bedwang had.

Ayer schudde krachtig het hoofd. „Neen, want dat vermoeden hebben wij zelf al meermalen geopperd.”

„Dan ben je op het goede spoor geweest,” vervolgde Cecil. „Ik wil het jou wel vertellen wat me

hierheen bracht. Zeven jaar geleden was ik in de Tetons...”

„Aan den rand van Californië?” onderbrak Ayer hem verbaasd.

„Juist, wel een heel ander land, hè? 'k Had er een farm met tweeduizend stuks vee. Ik genoot het volle vertrouwen van het heele Tetondistrict en daaraan dankte ik op drie en twintigjarigen leeftijd mijn benoeming tot sheriff. Ik was verloofd met de dochter van een vallenzetter, Lilian Raine. Zij was een mooi meisje en bezat een hart van goud. Het is aan haar, dat de stem van St. Albert me telkens herinnert...”

Ayer glimlachte en knikte. „In dien tijd werd er in de Tetons veel gestolen,” ging Cecil voort. „Niet alleen weidevee, maar ook gevangen wild uit de vallen. De dief had het voornamelijk voorzien op beren, lossen en vossen. En hij verlegde zijn operatieterrein herhaaldelijk, zoodat het uiterst moeilijk was hem te vangen. Op een dag bracht echter een noodlottig ongeluk aan het licht, wat wij niet bij machte waren te onthullen.”

Cecil fronste de wenkbrauwen en legde een bevende hand op zijn stoelleuning.

„Dick Halloran vond op een Zondag zijn berenval leeg. Eigenlijk leeg niet, want er zat een mannenhand tusschen geklemd. Bij den pols afgehaakt.”

„Afgehakt?” vroeg Ayer ontzet.

Cecil knikte. „Raine was een moedig man. Hij behoorde tot het veiligheidskorps van de Tetons. En dus was hij precies met den dienst bekend. Ik zeg: hij was een moedig man. Hij zat in een val, die veertig uren van de dichtste farm af gelegen was. Er kon den anderen dag hulp komen, maar die kon ook nog een week uitblijven. En al dien tijd stond hij bloot aan het gevaar door het wild overvallen te worden of in hechtenis te worden genomen. Hij koos het minste kwaad. Hij liet zijn hand achter als prijs en verdween nog denzelfden nacht met zijn dochter uit de Tetons...”

Cecil's hoofd was naar beneden gezakt als schaamde hij zich. Ayer keek hem medelijdend aan. „Was Lilian haar vader vrijwillig gevolgd?” vroeg hij zacht.

Cecil knikte bevestigend. Zijn stem klonk mat. „Ja, zij liet me een brief na, Nat. Zij wilde de schande, haar vader in het openbaar ontmaskerd te zien als een dief, niet onder de oogen zien. Ik was sheriff van de Tetons. En dus zou ik hem te berechten hebben gekregen. Ook die gedachte kon zij niet verdragen. Zij offerde vrijwillig haar liefde, om het mij gemakkelijker te maken mijn plicht te doen. De blaam op haar naam zou ook mij getroffen hebben in mijn positie en aanzien.”

Cecil streek met de hand over de oogen. „Dat was niet overdreven, Nat. Er was sprake van, dat ik tot burgemeester zou worden benoemd van Aravaipa, in het Zuiden. En sommige vleiers hielden mij wel eens voor, dat de toekomst me zelfs genoeg kansen bood voor een gouverneurspost. Maar ik had genoeg van een openbare loopbaan. Ik verkocht mijn farm en trok naar hier, waar niemand me kende. En in het vaste vertrouwen dat ik haar spoedig terug zou winnen, als zij vernam dat ik mijn liefde boven een eervolle loopbaan had gesteld...”

„En je heb nooit meer iets van Lilian of haar vader gehoord?” vroeg Ayer geschokt.

„Neen,” antwoordde Cecil schor. „Het is misschien kinderachtig, maar ik schaam me er toch niet voor te bekennen, dat ik haar niet vergeten kon. Drie jaar heb ik alles in het werk laten stellen om hen op te sporen. Alles tevergeefs. Als ze een vreemden naam hebben aangenomen, is het een hopeloos zoeken in de officieele registers. En mannen met maar één hand loopen er na den oorlog duizenden rond, in de Vereenigde Staten en het Noorden.”

Ayer keek hem met een genegen blik aan. „Je

hebt haar niet vergeten, zeg je. Maar denk je wel aan den vader? Veediefstal is de verachtelijkste misdaad, die daarginds en hier bestaat. Als ze je voor de keus stelde...."

Cecil onderbrak hem met een driftig gebaar. „Ik ben den man niet bepaald meer genegen, na hetgeen hij aan vooruitzichten in mijn leven verwoest heeft. Maar al was hij een nog tienmaal grooter schurk, dan zou ik hem toch omwille van Lilian in de gelegenheid stellen, het verleden zoo veel mogelijk goed te maken. Zij was het waard, Nat. Haar liefde voor me was ongeveinsd en diep. Dat heeft zij wel bewezen door zich te offeren, voor wat zij in mijn waarachtig belang achtte."

Cecil stond op en liep naar een kast. „Je begrijpt dus nu wel wat ik bedoel als ik zeg dat ik verliefd ben op de stem van Grace Walsh. Het is Lilian's stem en zij bezielt alle latente herinneringen met nieuw leven. Daarom denk ik de laatste maanden veel meer dan vroeger aan het verleden."

Hij reikte Ayer het portret over van een mooi jong meisje. Zij had een fijn geprofileerd gelaat, omlijst met een schat van donkere krullen. Haar oogen lachten dartel en haar lippen waren, als in verwachting, half geopend. Ayer was een menschenkenner. Dit onschuldige gelaat joeg de verdenking weg, die hij een oogenblik geleden nog niet geheel had durven verwerpen: dat Lilian wellicht meer geweten had van het dubbelleven van haar vader.

Lang bleef hij op het portret staren. Er kwam hem iets bekends voor in dat gelaat. Maar hij wist het toch nergens thuis te brengen. Cecil schoof hem een tweede portret toe.

„Dick Raine," zei hij kort.

Ayer fronste licht de wenkbrauwen. Ook dit gelaat had hij meer gezien, meende hij. Maar waar? En wanneer, lang of kort geleden?...

Zijn herinnering liet hem in den steek. En geheel overtuigd dat hij zich niet vergiste, was hij niet. Hij legde de portretten neer en wierp een blik op de klok. In de verte klonk een zwak geronk.

„Het postvliegtuig van Hamilton," zei Cecil. Zijn stem klonk bedrukt. Blijkbaar zag hij tegen het afscheid en de eenzaamheid op.

Ayer keek hem aan. „Ga mee, kerel," wakte hij hem hartelijk op. „Je kunt hier best gemist worden voorloopig. Breng de Kerstdagen en het Nieuwjaar in St. Albert door. Daar heb je tenminste leven, menschen en muziek om je heen. Wat moet je hier uitvoeren?"

Cecil schudde glimlachend het hoofd. „Ik laat Stillwater zoo lang niet in den steek. Misschien kom ik met Nieuwjaar even overwippen. Maar dan toch maar voor een of twee dagen."

Zij traden naar buiten. De schijnwerpers van de postkist wierpen reusachtige lichtvlakken op de blanke sneeuw. Het kleine vliegtuig daalde gemakkelijk en gleed op zijn sleejzers nog een halven kilometer voort.

Ayer drukte Cecil warm de hand. „Dank voor je gastvrijheid, ik heb drie dagen genoten. Mocht ik Grace Walsh vanavond soms ontmoeten, dan zal ik haar je groeten doen."

Beiden lachten en Ayer klom in de kist. „Vóór vrij? Contact!" schreeuwde de piloot. De propeller gierde door de lucht en de mechanici klauterden in de cockpit. Het vliegtuig gleed voort en schoot omhoog, nagestaard door Cecil. Stillwater lag met zijn reusachtige, besneeuwde landerijen weer even hopeloos eenzaam als altijd. En Cecil Brackwell ging met een sterk gevoel van verlorenheid zijn treurig Kerstfeest tegemoet.

In Dickson Hall had men een kwistige versiering van sparregroen, hulst en mistletoe aangebracht. Schijnwerpers wierpen fel-rood gekleurde lichtbundels door de zalen. En de groote en kleine tafels prijkten met smetteloos-witte tafellakens en flonkerend glaswerk. Al die kleuren brachten lichtcontrasten teweeg, die Ayer onaangenaam aandeden.

Het was half negen toen hij er binnentrad. De geschiedenis, die Cecil hem eenige uren geleden had verteld, had een zoo diepen indruk op hem gemaakt, dat hij er nog voortdurend aan dacht. En daarom schonk hij bijna geen aandacht aan de zangeres, die het groote podium betrad. Eerst toen zij haar stem verhef keek hij op.

Zijn oogen sperden zich wijd open van verbazing. Daar stond Lilian Raine van het portret, althans haar levend evenbeeld. Hij was zoo onder den indruk van die ontdekking, dat hij zelfs niet

hoorde wat zij zong. Eerst toen het applaus losbrak, kreeg hij zijn bezinning terug.

Hij bladerde in het program. Grace Walsh zong oude Kerstliedjes van de pilgrimfathers, die vroeger hun toevlucht hadden gezocht in de Tetons....

Er trok een wrange glimlach om Ayer's mond. Het leven speelde een wreed spel met den mensch. Hier amuseerde Lilian Raine een publiek van grootendeels twijfelachtig allooi. En ginds, nog geen tweehonderd mijlen Noordelijker, verkommerde in eenzaamheid een man, die in ruil voor de eervolle toekomst die hij aan zijn liefde geofferd had, zelfs nog geen glimlach voor dank van haar machtig had kunnen worden. Ja, het leven was wreed, nameloos wreed. Vooral voor mannen als Cecil Brackwell. En niet minder voor een vrouw als Lilian Raine, die haar liefde verloochend had om een veelbelovende toekomst te redden....

Ayer onderbrak zijn somber gepeins. Het publiek dankte Lilian met een krachtig applaus. Zij lachte vriendelijk, maar de zwaarmoedige uitdrukking op haar fijnbesneden gelaat liet zich niet verjagen. Ayer nam 'n kaartje en schreef er eenige woorden op.

„Dear Miss. Zou u mij na uw optreden een kort onderhoud willen toestaan? Het betreft iets van groot belang. Ayer. Agent Landbouw-Syndicaat."

De kellner wien hij het kaartje meegaf keerde bijna terstond terug. „Miss Walsh laat zeggen dat zij wegens familie-omstandigheden gewoon is, onmiddellijk na haar optreden naar huis te gaan, sir."

Het antwoord verheugde Ayer. Het bewees dat Lilian's moraliteit op hooger peil stond, dan dat van haar collega's van Dickson Hall.

„Maar ik moet haar spreken," antwoordde hij den kellner. „Weet u misschien van welken aard die familie-omstandigheden zijn? Miss Walsh is toch niet gehuwd?"

Een oogenblik vreesde hij het ergste voor het levensgeluk van zijn vriend. Tot zijn groote verlichting schudde de man echter glimlachend het hoofd. Vertrouwelijk boog hij zich voorover.

„Men beweert dat miss Walsh een verwoed mannenhaatster is, sir. En daarom zal zij u wellicht niet willen ontvangen."

„Wacht, geef haar dan nog een boodschap," besloot Ayer. Vliegenvlug herhaalde hij zijn verzoek.

„D.M. Ik smeeek u mij tien minuten te geven. Dit onderhoud is inderdaad van het hoogste belang. Ook voor u zelf. A."

De kellner grinnikte toen hij terugkeerde. „In orde, sir. Miss Walsh wacht u om half tien in de kleine eetzaal."

Ayer knikte en betaalde. Het twijfelachtig kunstgenot, waarop Dickson gewoon was zijn publiek te onthalen, verveelde hem. Hij ging naar buiten en liep een half uur rond. De prikkelende kou van den aansluitenden vriesnacht dreef hem eindelijk de kleine lunchroom binnen. Er was geen enkele bezoeker, allen waren in de concertzaal.

Lilian verscheen bijna onmiddellijk. Hij stelde zich voor en nam haar met een enkelen oogopslag op. Haar gelaatstreken waren scherper dan op het portret. Het verdriet had talrijke kleine groeven rond den mond doen ontstaan. De oogen stonden zwaarmoedig en heel haar houding teekende onrust. Zij zag er krachtig genoeg uit om een schok te doorstaan, blijkbaar had het leven haar weerstandsvermogen nog lang niet gebroken. Ayer besloot recht op zijn doel af te gaan.

„Miss, ik ben een paar uur geleden uit het Noorden gekomen. Ik heb daar een ouden vriend van u gesproken."

Lilian keek hem hoogst verbaasd aan. „Een oude vriend kan niet, dien heb ik hier niet," merkte zij met een moeden glimlach op. „Het zal iemand zijn die mij hier heeft leeren kennen en we zijn hier pas drie maanden."

Ayer schudde het hoofd. „Ik geloof dat Cecil Brackwell een heel oude vriend is, miss...."

Hij ging niet verder. Het meisje sprong op en greep naar het hart. Zij staarde Ayer doodsbleek aan.

„Kent... kent u mij dan?" vroeg zij met een snik van emotie.

Ayer knikte. „Ga zitten, miss, u heeft van mij geen kwaad te vreezen," antwoordde hij. „Ja, ik weet wie u is, Lilian Raine uit de Tetons. Ik heb u echter vanavond pas herkend, ik zag namelijk vanmiddag voor het eerst uw portret."

Het meisje herstelde zich langzaam. „Mijn

portret, zegt u? Bij Cecil?..." informeerde zij hijgend.

„Ja, ik ben al vier jaren met hem bevriend. Dat is zo lang als hij op Stillwater woont. Maar vanmiddag verhaalde hij mij zijn geschiedenis. En ook die van u uit de Tetons."

De oogen van het meisje vulden zich met tranen. „En hij heeft ons... niet gevloekt?" bracht zij snikkend uit.

Ayer lachte. Een diepe lach, die den mond verrok van ontroering. Zoo schokte het hem dat een man als Cecil Brackwell gedoemd scheen, onbegrepen door het leven te gaan.

„Neen, hij heeft u niet gevloekt, miss," antwoordde hij met een vreemde stem. „U noch uw vader. Uw naam ligt hem integendeel als een zegen op zijn lippen. Hij heeft u nooit vergeten. En nadat hij zijn loopbaan in de Tetons had opgegeven, in de hoop dat hij daardoor u eerder zou winnen, heeft hij drie jaar lang naar u gezocht. En eerst een maand geleden vond hij u."

„Hij... mij?"... stamelde het meisje verward en beschaamd.

„Ja, zonder te weten wie u was. Hij vereerde in Grace Walsh van de radio de stem van Lilian Raine. Onwetend heeft u hem vaak getroost, vanmiddag scheen hij als betooverd door uw stem."

„Mijn God.... mijn God...." bracht Lilian met verstikte stem uit.

Ayer knikte. „Ja, hij is een man met een groote ziel," ging hij voort. „Vloeken doet hij niet. En ik geloof hem, als hij zegt dat hij het ook nooit heeft gedaan. Vanmiddag sprak hij nog over uw vader. „Al was hij een verworpene, dan nog zou ik hem terwille van Lilian in de gelegenheid stellen het verleden goed te maken." Dat zijn de woorden, waarmee hij het verleden veroordeelde en de toekomst een belofte gaf."

Het meisje bedwong haar tranen. „En wij, vader en ik..." begon ze. Plotseling kreeg de wanhoop de overhand weer. „Mijn God, ik kon niet anders, sir. Ik heb misschien duizendmaal slechter lot verdiend en toch heb ik verschrikkelijk geleden. De laatste zeven jaren zijn één hopelooze mislukking geweest. Een straf, een vloek! Ik werd opgejaagd door mijn vader, die mij al mijn verdiensten afperste om toe te geven aan zijn drankzucht. En daarenboven werd ik verteerd door wroeging. Wij hebben Cecil veel kwaad gedaan, sir, maar wees overtuigd dat wij ervoor gestraft zijn..."

Haar stem sloeg over en Ayer zweeg geruimen tijd, om haar op verhaal te laten komen. Eindelijk drong de gedachte aan Cecil hem opnieuw tot spreken. „Wat doet uw vader thans, miss?" vroeg hij met een sombere stem.

Het meisje keek hem treurig aan. „Herinnert u zich het auto-ongeval van drie weken geleden niet?"

Ayer keek verrast op. Hij wist plotseling waar hij Raine en zijn dochter reeds eerder had gezien. Hij was er zelf getuige van geweest, dat de beschonken man dood van den weg was opgenomen. En Lilian had nog om hem geweend, hoewel zijn dood een verlossing voor haar moest zijn geweest....

„En u?" vroeg hij geschokt. „Hoe gaat het u?"

Het meisje laaide de schouders op. „Ik sla me er doorheen, sir, ik heb mezelf nog altijd weten te redden."

Om haar mond trok een vermoeide glimlach, die het Ayer duidelijk maakte, tot welken prijs zij het harde leven het hoofd had weten te bieden. Tegelijk dacht hij aan Cecil. Twee eenzame menschen, die zich verlaten door het leven bewogen. En die als het ware voorbeschikt schenen, samen den weg te gaan....

Ayer ging, evenals daarstraks, weer recht op zijn doel af. „Stillwater is een geheel verlaten oord, al is het ongetwijfeld de rijkste farm van Labrador," begon hij met een zachten lach. „Een verlaten oord, maar een wereld met een eigen karakter. Het leven bruist er het krachtigst in den arbeid, de natuur ademt vrede en de nachten zijn er groot. Cecil Brackwell wacht er op een vrouw en zijn hart heeft u bewaard met onbezweken trouw. Ik ken niemand die eenzamer is dan hij en toch heeft ook hij recht op levensgeluk. Er gaat om zes uur morgenvroeg een postkist naar Hamilton, miss Raine. Dringt uw hart u niet, om aan Cecil's Kerstfeest eenige wijding en luister bij te zetten?"

Hij keek het meisje glimlachend aan. Zij kromp verschrinkt in elkander en werd doodsbleek.

„Naar Cecil . . . u bedoelt?” fluisterde zij angstig.

„Wel, wat ik bedoel is duidelijk genoeg,” lachte Ayer zorgeloos. „Wellicht hebt u hem iets te verzoeken en heeft hij u iets te vergeven, miss Raine. Hij heeft altijd uw woord nog uit de Tetons. En hij zal van meening zijn dat het eindelijk tijd wordt, dat u dat woord inlost voor een daad.”

Zijn woorden riepen een zachten, warmen glans in Lilian's blik te voorschijn. Haar verbeelding gaf zich over aan de werkelijkheid van dien lang gekoesterden droom. Een plaats naast den man, dien zij liefhad en naar wien zij, in weerwil van alle schande en vernedering, was blijven verlangen met al de kracht van haar onbedorven meisjeshart.

Maar haar groot en diep schaamtegevoel hield haar terug. Zou hij haar niet altijd heimelijk verachten om den naam dien zij droeg? Om de schande, die haar vader hem in de Tetons had aangedaan? En om het leed dat zij zelf hem onverdiend berokken had? . . .

Zij deinsde terug. „Ik durf niet, sir . . .” bekende zij met een klank van wanhoop in haar stem.

Ayer's blik werd heel streng. En zijn stem klonk hard. „Die woorden wijs ik terug, miss Raine. Uw schuldgevoel is misplaatst. Cecil heeft de redenen volkomen geëerbiedigd, die u hebben aangezet uw vader te volgen. U werd gedreven door ideële motieven, waarvan hij allermint de waarde zal miskennen. Maar uw vlucht sloeg wonden, die nooit geheeld zijn. En die alleen door u genezen

kunnen worden. Als de schaamte sterker is dan de liefde die u behoort te drijven, dan doe ik een beroep op uw plichtsgevoel. De vlucht viel te verontschuldigen, zeg ik. Maar deze tweede vlucht niet. U weet nu dat een man verkommert in zijn verlangen naar u. En het is uw dure plicht, zooveel mogelijk van zijn leed te verzachten. Doet u dat niet, dan zijn alle offers vergeefs gebracht . . .”

Ayer kon op zijn tijd een model zed nmeester zijn. Lilian werd tenminste heel nederig en klein. Haar lippen beefden als die van een streng-beknord kind. De tranen in haar oogen waren opgedroogd, maar aan haar wimpers trilden er nog een paar.

Zij stond langzaam op. „Ik zal gaan,” verklaarde zij heel ootmoedig. „Ik wil hem vergeving vragen en als hij die schenken kan, zal hij zijn Kerstfeest hebben. Ik dank u wel, mister Ayer, u hebt me den weg gewezen.”

Ayer glimlachte; de innige glans van haar blik beloofde Cecil Brackwell een Kerstfeest, waarbij alle vorige in vrede en liefde zouden achterstaan.

„Een blijde Kerstmis, God zal jullie zegenen,” wenschte hij geroerd en tevreden verliet hij de benauwde atmosfeer van Dickson Hall.

* * *

Ronkend cirkelde de postkist boven Stillwater. Cecil verliet het blokhuis en wuifde naar den piloot. De machine vloog heel laag en vanuit de cabine werd iets naar beneden geworpen.

Cecil raapte het verbaasd op. Het was een takje mistletoe en hulst, de symbolen van liefde en vrede. Er tusschen in was een briefje gestoken. Cecil ontvouwde het.

„Van Ayer . . .” liet hij zich verast ontvallen.

„Ik wensch jullie een blijde Kerstmis. Lilian is gekomen om op Stillwater den vrede en bij jou de liefde te zoeken. Maak het haar gemakkelijk die beide te vinden. Ayer.”

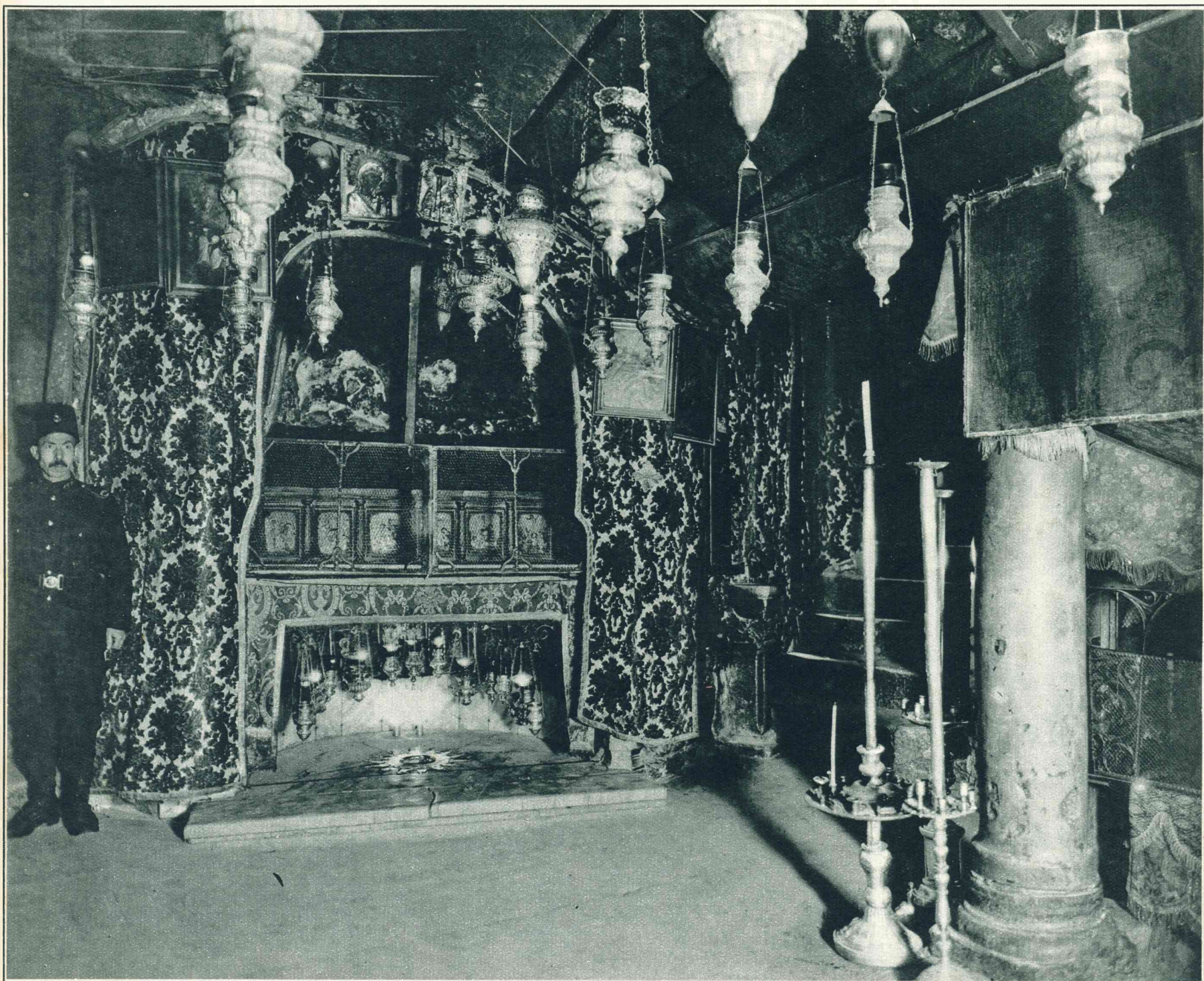
Cecil keek met een verdwaasden blik op. Daar stond de kist. En de piloot hielp een passagier uitstappen. Een dame met een ruigen berenpels. Zij drukte den piloot de hand en kwam maar heel langzaam nader. Juist alsof zij een last meesleepte, die haar beenen nauwelijks konden dragen . . .

Cecil kwam met een kreet tot zichzelf. Hij snelde het meisje tegemoet en Lilian bleef plotseling staan, alsof zij niet verder durfde. Zij was bleek en wankelde op haar beenen.

„Vergeving, Cecil . . .” klonk het smeekend.

De rest van haar woorden verdronk in Cecil's omhelzing. De postkist schoot ronkend de lucht in. En Cecil trad een stap terug. „Ik dank je dat je gekomen bent,” zei hij heesch. „Eindelijk is dan toch ons Kerstfeest aangebroken . . .”

De roerloze pijnen voor het blokhuis ademden zachte wieroekgeuren uit. En van de Hudson-Baai klonk een zwak gerucht van brekende golven. Het was het nooitbegrepen gezang der verre einde-loosheid, dat hun in de ooren klonk als het fluisterend dankgebed van eindelijk verlostte zielen.

De Grot der Geboorte te Bethlehem: de zilveren ster wijst de plek aan, waar volgens de overlevering de Messias moet hebben gerust.

In de eerste Julidagen van 1911 bracht de toenmalige President der Fransche republiek, de heer A. Fallières, een bezoek aan het Nederlandsche Hof. Hij is hier gezeten naast H. M. de Koningin en tegenover Prins Hendrik (na een bezoek aan de diamantslijperij Asscher te Amsterdam).

UIT: „DEN GOEDEN

De belangstelling, welke op het oogenblik allereerste wordt getoond voor de gewichtige gebeurtenissen, welke zich afspeelden aan 't eind van de vorige en in het begin van deze eeuw, voor het politieke, godsdienstige en culturele leven, zooals zich dat ontwikkelde vanaf het eindigen van den Fransch-Duitschen oorlog in 1871 tot aan het uitbreken van den grooten Europeeschen oorlog in 1914, beteekent meer dan het bevredigen van een oppervlakkige nieuwsgierigheid. Men kan voor dit verschijnsel, dat in vrijwel alle landen van Europa thans wordt waargenomen, verschillende verklaringen geven. Vooreerst kan men er uit afleiden, in welk tempo zich het leven

Gedelegeerden en journalisten bij de opening van de Tweede Vredesconferentie in de Ridderzaal op het Binnenhof te 's-Gravenhage, zomer 1907. De Tweede Internat. Vredesconferentie werd gehouden, evenals de eerste, op initiatief van den Russischen Tsaar Nicolaas II. De uitnodigingen aan de verschillende regeeringen werden verzonden door koningin Wilhelmina. Bij de Tweede Vredesconferentie werd besloten het ontwapeningsvraagstuk niet aan te roeren (het was dus toen ook al actueel); men was nog onder den indruk van den Russisch-Japanschen oorlog (1904—1905). Voorzitter van deze conferentie was Nelidoff, de Russische gezant te Parijs.

Paul Kruger, de President van de Boerenrepubliek in Transvaal, leefde na de nederlaag van zijn landgenooten tegen de Engelschen eenigen tijd als balling in Nederland. Men ziet hem op deze foto, zittend, bij gelegenheid van de zgn. „Boeren Tentoonstelling”, in 1902 te Scheveningen gehouden. Voor hem staat de bekende Haagsche schilder Mesdag, op den achtergrond met gekruiste armen Dr. Leyds, gezant van Transvaal.

gedurende de laatste 50 jaren voltrekt. Dit is zoo snel, dat wij na een halve eeuw reeds behoefte hebben aan geschiedschrijving. Tweedens valt er uit te constateeren, dat het zooeven ruw omlijnde tijdvak toch wel van groote beteekenis is geweest voor de historie der menschheid, al leest men vaak het tegenovergestelde.

Van de groote bewegingen, die zich bij de wisseling der vorige en tegenwoordige eeuw over heel de wereld voordeden, heeft ook ons kleine land den terugslag gevoeld. Ons Nederland was reeds toen, zooals een bekend Fransch politicus en letterkundige het niet lang geleden aanduidde: „het balkon van Europa.”

Een balkon, dat wel aan het groote Europa-huis vastzit en er toe behoort, doch vanwaar men een ruimer uitzicht heeft over den omtrek dan van achter de kamervensters, een balkon ook, dat de gelegenheid biedt vrij uit te spreken tot iedereen die er onder wil komen staan luisteren.

Belangwekkend zijn de foto's, welke wij in dit

30 Juli 1907 werd te 's Gravenhage de hoeksteen van het Vredespaleis gelegd, gesticht door den Amerikaanschen millionair Andrew Carnegie. Op deze foto komen verschillende bekende persoonlijkheden uit dien tijd voor. In den orkestbak op de tribune (met hoogen hoed) Henri Viotta, toenmaals dirigent van het Residentieorkest. Van de drie heeren daarvoor, is de persoon geheel rechts Dr. F. J. H. Cuypers, de bekende katholieke architect uit die dagen. Vlak voor dit drielat staat Minister Dr. C. Lely. De oorkonde, die zal worden ingemetseld, wordt voorgelezen door den Russischen Gezant te Parijs, Nelidoff. Rechts van hem staan, naast hun dames, v.l.n.r. oud-Minister de Marez Oyens, Minister De Meester en Minister Prof. Krauss. Op den voorground (met het linkerbeen naar voren) bevindt zich L. M. Cordonnier, de architect van het Vredespaleis, achter dezen (bij het palmboompje) onderscheidt men den toenmaligen Minister van Binnenlandsche zaken Jhr. Mr. A. F. de Savornin Lohmann.

14 Augustus 1909 brachten Keizer Wilhelm II en Keizerin Augusta Victoria van Duitschland een bezoek aan de grafelijke familie Bentinck op kasteel Middachten. De aankomst aan het station De Steeg.

en enkele volgende nummers publiceeren zullen, zeker. Welk een verandering in opvattingen, levenswijze, heeft zich voltrokken. Dit beseffen wij eerst recht, wanneer wij de foto's, die het waard zijn, aandachtig beschouwen. Hoeveel leed en vreugden gingen sindsdien niet over de wereld, hoeveel idealen bleken hersenschimmen en hoe weinig groote gedachten werden verwezenlijkt.

De ouderen onder onze lezers zullen zich „de tachtiger jaren” herinneren als den dag van gisteren; zij zullen menig gebeuren in hun verbeelding zien herleven en menig vertrouwd gezicht herkennen. De jongeren zullen allicht spreken van „dien goeden

“OUDEN TIJD”

President Theodoor Roosevelt, een oudoom van den tegenwoordigen President der Vereenigde Staten en Nederlander van afkomst, bezocht Amsterdam in Mei 1910 (kort na zijn aftreden). De Amerikaansche staatsman, die hier een groote populariteit genoot, bij het verlaten van de nieuwe kerk te Amsterdam.

Paul Kruger overleed in Zwitserland. Het stofelijk overschot van dezen grooten patriot, voor wien heel Nederland de diepste sympathie gevoelde, werd voorloopig (26 Juli 1904) op de begraafplaats Eik en Duinen te 's Gravenhage ter aarde besteld. Later werd het naar Transvaal overgebracht. De begrafenisstoet trekt door de straten van Rotterdam.

ouden tijd” — als zij er maar niet bij vergeten, dat het die tijd was, die in zich de kiemen droeg voor het bonte leven van heden, waarin het voor velen, ondanks ellende en zorgen, toch goed is te leven, omdat zij beseffen, dat deze tijd een groote is.

Wij vangen deze week onze publicatie aan met een serie foto's, die grootendeels betrekking heeft op het verblijf van buitenlandsche staatslieden in ons land.

Tot degenen, die aan de lijkst van Kruger in de chapelle ardente op Eik en Duinen een krans kwamen hechten, behoorde ook President Steyn van Oranje-Vrijstaat, de Zuidafrikaansche zusterrepubliek.

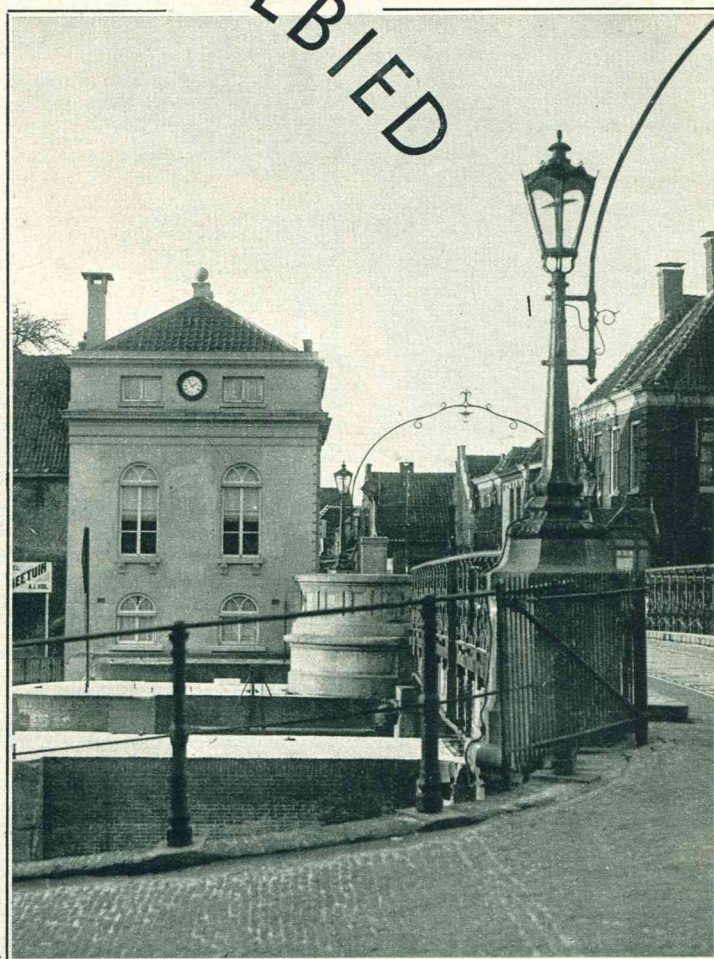

De omgeving van het Muider slot op 'n winterdag.

UIT ONS GEBIED

De oude Tol in het stadje Muiden, eens de nachtmerrie van alle Nederlandsche automobilisten, wordt tengevolge van den nieuwen megeaanleg al eenige jaren gemeden.

Door de Nieuwstraat te Weesp ziet men twee torens, dien van de oude Hervormde kerk en dien van de R.K. kerk.

IVOROL

De Nederlandsche Tandpasta doet Uw tanden blinken als ivoor

Doos 20ct. Tube 35 en 60ct. Product van Pharm.Fabriek A.MIJNHARDT, ZEIST.

*Voor onze
Lezeressen!*

Wij vestigen er de aandacht op, dat de PATRONEN, die in ons blad zijn afgebeeld en nog zullen worden, benevens de handleiding, verkrijgbaar zijn **aan een onzer kantoren**, ook bij telefonische bestelling, zoomede door bemiddeling van onze bezorgers en agenten! Ook van de overige, in ons mode-album „WINTERWEELDE” voorkomende modellen zijn, na bestelling, patronen aan onze kantoren verkrijgbaar.

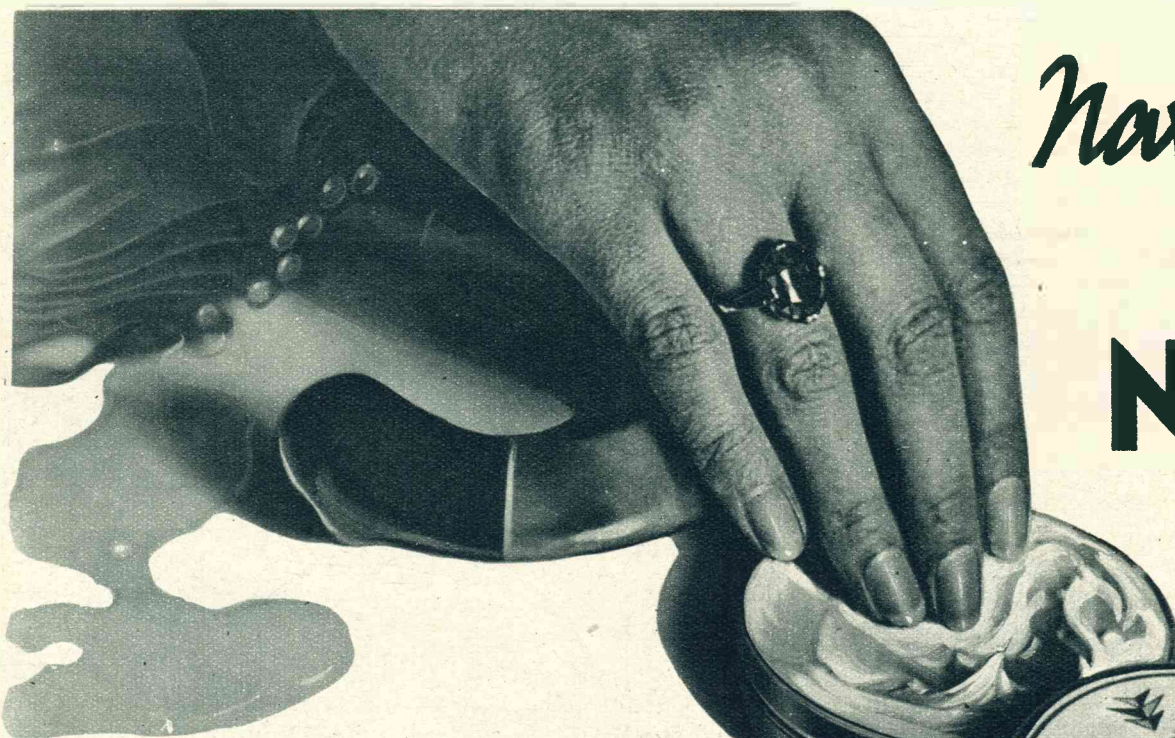
De prijzen der patronen zijn:

Voor Rokken, Blouses,
kleine Avondjasjes en
Kinderkleeding..... **20 cents**

Voor Mantels
en Japonnen..... **35 cents**

N.B. De voorraad van ons schitterend album „Winterweelde” is nagenoeg uitgeput. Wie zich derhalve dit kostelijk bezit nog verzekeren wil, schaffe het zoo spoedig mogelijk aan. U weet dat 't, als premie voor onze abonne's, voor slechts 50 cents, verkrijgbaar is bij onze bezorgers, agenten of op onze kantoren.

Nat en koud!
Dus nu
NIVEA

NIVEA — voor de huid even goed
's winters als 's zomers.

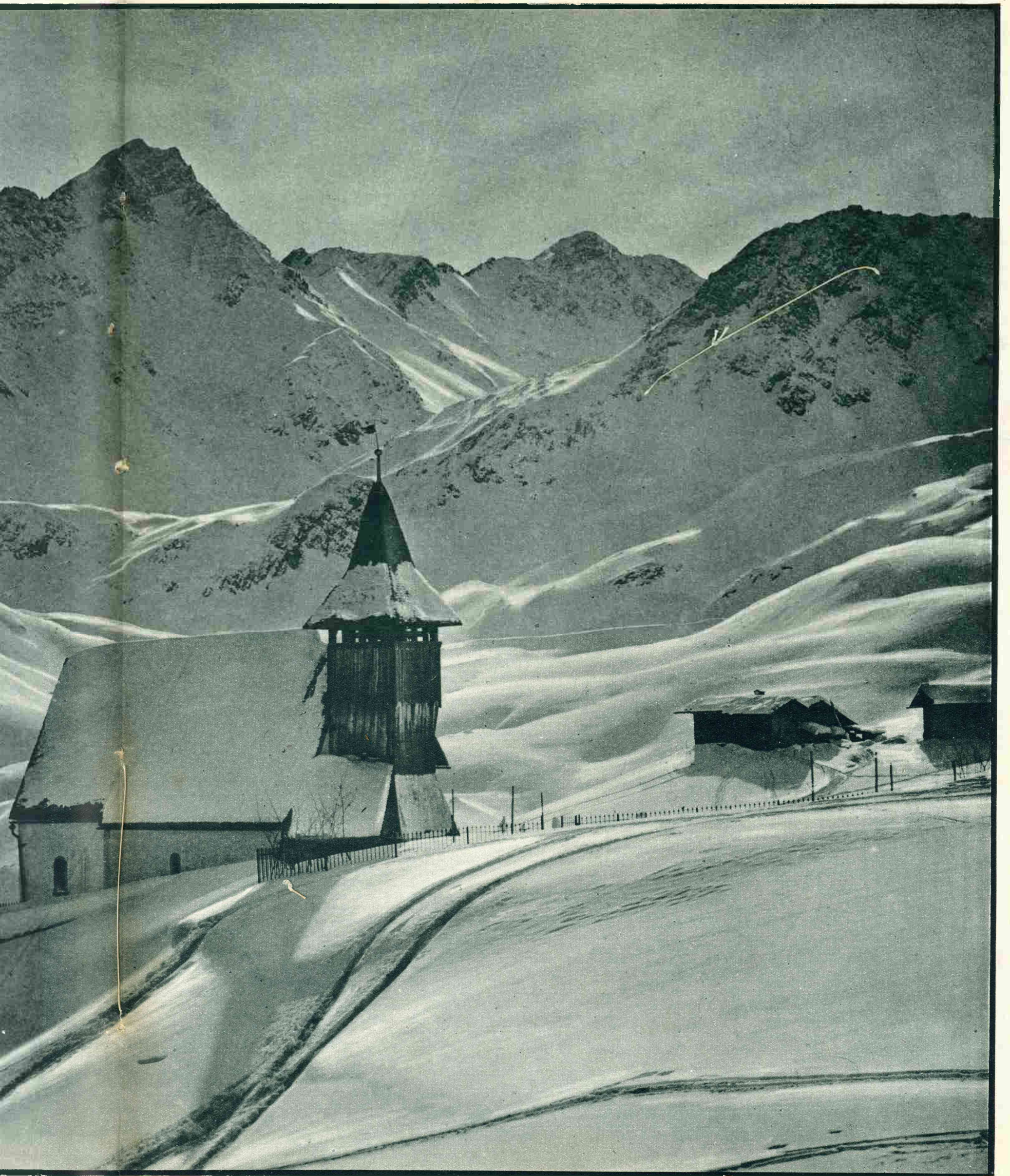
Wrijft U elken avond vóór het naar bed gaan, doch ook overdag, alvorens de gure buitenlucht in te gaan, gezicht en handen flink in met Nivea. Dan kan geen weersgesteldheid Uw huid meer deren en waar U zich ook vertoont, zal men U om Uw uiterlijk, om Uw fluweelzachte huid bewonderen.

Nivea in doozen van 20 tot 90 Ct., in tuben van 35 en 55 Ct.
BEIERSDORF N. V., Sarphatikade 3, AMSTERDAM-C.

Na een warm bad Nivea-Olie tegen droge en springende huid over het heele lichaam.

KERSTLANDSCAP

STLANDSCHAP

IN HET HART DER ALPEN VAN AROSA

De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

Toen bracht Minnie haar nieuws heel kalm te voorschijn. „Ik heb wat anders in me hoofd. Ik blijf hier zelf ook niet.”

„Wät?” Alle vier de Owens keken haar aan. „Wou je hier weg?” „Nou, en of. Die visite laat bij mevrouw Hamble was mijn te bar. Ik geloof nooit, dat ik 't uithou met al dat geklets en die bemoeierij. 't Wachten is alleen maar, tot ik dat geld in me handen heb — en dat gebeurt gauw genoeg, as u dat telegram voor me wegstuurt, meneer Ronnie — en dan trek ik maar weer na Londen — dan gaan ik es lekker winkelen, en na de comédie en na de opera. Ik wil ook wel es voelen, hoe 't is, as je 't seizoen in Londen doet, zooas ze 't noemen!”

En bij die vermetele woorden voelde mevrouw Owen haar hart zwaar worden — en Evangeline ook.

„Dat meen je toch niet, Minnie? Wou je echt naar Londen — zoo gauw al ons in den steek laten?”

„Ik wil na Londen. Maar u in de steek laten? Daar denk ik niet over. Ik geloof echt,” grijnsde Minnie, „dat u me niet graag kwijt wil. Maak u maar niet benauwd — dat hoeft niet. Zoo bedoelde ik 't niet. Er is toch niks — niets bedoel ik — tegen, dat u allemaal meegaat na Londen?”

ELFDE HOOFDSTUK — MANNENRAAD.

Den volgenden middag kwam mevrouw Hamble op visite — schijnbaar om het bezoek der Owens te beantwoorden.

Mevrouw Hamble begon met overgroote vriendelijkheid — zij deed zelf het voorstel, met mevrouw Owen buiten te gaan zitten, op de veranda — 't was zoo warm, nu 't niet meer regende! 't Was zoo heerlijk in 't zonnetje! Glimlachend zat zij te kijken naar de vermolmde stijlen van de veranda. Zij sprak luchtig over de verbroken verloving — zij beklagde Cedric niet, maar noemde Evangeline „dat arme lieve kind”, dat er mettertijd wel overheen zou komen. 't Was altijd beter, dat de menschen hun vergissing vóór 't huwelijk inzagen.

„Veel beter!” vond ook mevrouw Owen. Het stond niet aan haar, er op te wijzen, wie van de jongelui het eerst de vergissing erkend had. Zij begreep nog niet, dat mevrouw Hamble Evangeline wel had kunnen ranselen. Ondanks de lezing van mevrouw Hamble zouden de menschen in hun omgeving blijven gelooven, dat het de dochter van majoor Owen was, die de verloving verbroken had, niet de zoon van mevrouw Hamble; en zoowel Cedric als zijn moeder waren kleingeestig genoeg, om zich boos te maken over de verbreiding van die opvatting. Vandaar de brief van den jongen man, waarbij Evangeline verzocht werd, er nog eens over na te denken. Evangeline had een briefje terug gestuurd, met de boodschap, dat zij weloverwogen had gehandeld, en dat er niets meer over te denken of te praten viel.

Een vrouw, die zich beleedigd acht, is erg; maar tienmaal erger is een vrouw, die haar kind beleedigd acht door 'n anders kind. De houding van Evangeline had een zeer slechte stemming in mevrouw Hamble wakker geroepen. Hoe, dacht zij in pure wraakzucht, kon zij 't den Owens betaald zetten? Zij meende een prachtige gelegenheid tot weerwraak te vinden in het feit, dat deftige menschen genoodzaakt waren (zooals zij 't geval beschreef) om een straatkind in huis te nemen, waaraan zoo'n stuk blind geluk ten deel was gevallen.

Vandaar haar bezoek aan Bringwyn — waar zij nu het gesprek bracht op „dat komische gewezen dienst-meisje, dat zoo'n geluk gehad had...”

„Juffrouw Morris?” Zou mevrouw Hamble al iets weten van het verbazingwekkende plan der familie, om voltallig, met de beschermelingen, naar Londen te trekken? Zij hadden het tot nu toe vóór zich gehouden... of zou het nieuwe binnenmeisje iets hebben opgevangen — en 't aan Margaret verteld hebben? Dan wist binnen enkele minuten de geheele streek het.

„Ik vind 't echt een komische situatie — dat 't meis-

je in de familie wordt opgenomen, waar ze als gewoon dienst-meisje binnengekomen is!” No. 6

„Maar ze is... heusch, mevrouw Hamble, al is 't een kind uit het volk, ze heeft...”

„Een gouden hart zeker?”

„Ja precies... en geest ook,” zei mevrouw Owen, blozend maar stevig op haar stuk. „En ze heeft een echt hartelijk karakter. 't Is onbegrijpelijk, zooals dat kleine ding 'n mensch in weet te nemen. Dat vindt mijn man ook. Vinden we allemaal trouwens.”

„Nu, 't is een geluk voor 't meisje, dat ze tijd krijgt om de ruwe kantjes af te laten slijpen in een familie met breede opvattingen, die zich niet ergert aan haar eigenaardige manier van spreken en zoo.” Zij lachte schrill. „Als u er maar geen ondank voor terugkrijgt.”

„Ondank? Van juffrouw Morris? Ze is zoo zuiver als goud — buitengewoon nauwgezet zelfs! Menig meisje zou in haar positie buitensporige dingen gaan doen — massa's dure kleren bestellen en zoo. Maar zij niet! Ze leent van Evangeline een japon, om 's avonds te dragen...”

„Komisch!”

„En zoolang ze het geld niet in haar bezit heeft, wil ze absoluut niets uitgeven — ze heeft alleen vijf pond van mijn man geleend.”

„Dan hoop ik maar, dat de majoor die vijf pond terugkrijgt. En ik hoop vurig, dat uw vertrouwen niet beschaamd wordt, beste mevrouw Owen, en dat u geen onverwachte ontdekkingen doet met dat kind!”

Mevrouw Hamble hoopte vurig het tegenovergestelde — dat de toekomst den onberaden stap rechtvaardigen zou, dien zij even vóór haar vertrek naar Bringwyn gedaan had. Zij putte vertrouwen uit haar verlangen, om deze bevriende familie te kwetsen. „Wat ik zeggen wou, ik zie haar heelemaal niet. Is ze niet thuis?”

De argelooze mevrouw Owen antwoordde: „O ja, juffrouw Morris is thuis. Ik geloof, dat ze met Ronnie over zaken zit te confereeren...”

Dien middag had de kleine kapitaliste gezegd: „Ik ben doodsbenaamd voor kantoren en zoo, meneer Ronnie. Ik voelde me zoo echt onontwikkeld, toen u over mijn verantwoording zat te praten. 't Is toch Zaterdagmiddag — kan ik niet kalm een beetje met u over de zaken praten?”

„Uitstekend. Laten we dan maar in vaders studeerkamer gaan.” De majoor was, als gewoonlijk, buiten aan 't rondscharrelen. „Wacht, ik zal die kisten wel dragen.”

De post had nog drie kisten gevuld met brieven, die volgens Ronnie in drie afdelingen gerangschikt konden worden: Liefdadigheid, Bedelbrieven en Aanzoeken. Zij vormden een hoogen stapel ongeopende enveloppen op het groote bureau van den majoor, onder de wandversiering van wapens en visch-gerei. Hier was Ronnie al meer dan een uur druk bezig raad te geven aan de nieuwe, de voorname cliënt der firma G. Owen en Zonen. De antwoorden van juffrouw Morris hielden weinig meer in dan een vriendelijk: „Da's goed, hoor!” of een smeekend: „Dat mot u mijn niet vragen, meneer Ronnie. Ik heb er net zooveel verstand van als een klein kind!”

„Daar komt de auto van Pantavon aan!” riep Ronnie toen opeens, na een blik uit het raam. „Dat wil zeggen,” ging hij met een knipooje voort, „dat ik thee ga drinken met mijn motorfiets!”

„Ken geen mensch u kwalijk nemen, meneer Ronnie. Die familie hêt iets, dat mijn ook te zwaar op me maag legt, as ik 't zeggen mag.”

„Zeg 't maar gerust,” zei Ronnie grijnzend. Ongeloofelijk, zoo makkelijk als hij met dat zonderlinge meisje praten kon! Niet omdat zij een begerlijke cliënte was voor de firma. Neen. Hoe was anders die middag te verklaren ('t leek nu wel drie maanden geleden) toen Minnie hoogstens... 'n pond of veertig per jaar waard was? Die middag, toen hij haar gevraagd had, dat oude zilveren theeschepje op te poetsen, en toen hij

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn”, een vervallen landgoed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning. Door de radio hoort de familie het verslag van de race en dan blijkt, dat het tweede meisje den hoofdprijs heeft gewonnen. Minnie's hoogste verlangen blijkt te zijn als betalend logé in den familiekring der Owens te worden opgenomen. Hetgeen haar wordt toegestaan. Bij het eerste bezoek van de Owens aan de familie Hamble, met wier zoon Cedric Evangeline verloofd is, brengt Minnie de aanwezigen door haar gedrag telkens in angst. Zij is ook de oorzaak, dat Evangeline dien middag haar verloving verbreekt. Haar geid laat Minnie beheeren door de firma, waar Ronnie bij in dienst is.

door 't raam van de bijkeuken met haar was blijven praten over dat revue-deuntje? Dien middag had Ronnie ontdekt, dat het onhandige, slordige kind luisteren kon, en begrijpen, en aanvoelen. Was dit niet een bewijs, dat ook het minst knappe meisje (want ook nu nog vond de jongeman die kleine rakker, die zich juffrouw Morris liet noemen, het minst knappe meisje) een zeer groote portie vrouwelijke aantrekkingskracht kan bezitten?

... Zou er niet iets aan te doen zijn, dat zij er een beetje toonbaarder uitzag? Zou er niet iets van haar...

Hier werd hij zich bewust, dat zijn cliënte zat te wachten, en wees naar de drie groote stapels voorloopig uitgezochte brieven.

„Ik doe mijn werk graag goed — dus mag ik u nog een vraag stellen?”

„Ga uw gang maar,” zei Minnie snuivend.

„Kijk eens, u bent nu min of meer een beroemdheid — waarom probeert u dan niet, er ook een beetje naar uit te zien?”

Weer snoof Minnie — een lang, peinzend gesnuif. Ronnie trok een zakdoek uit zijn borstzakje, en mompelde: „Hier — neem dien maar. 't Is 'n schoone,” en hij stopte haar den doek in de handen. Zij begroef er haar gezichtje in. Even verbeeldde Ronnie zich, dat hij haar schouders zag trillen. Ezel dat ik ben, nu heb ik haar van streek gemaakt; beleedigd — idioot!

Zij gebruikte echter den zakdoek keurig, zei „dank u,” en stopte den doek tusschen haar jumper; toen keek zij hem aan met een ongekunsteld lachje, dat het kuiltje in haar kin liet zien.

„Wat wou u me daarnet eigenlijk vragen, meneer Ronnie?”

Ronnie viel uit: „Die jumper, dien u aanhebt, waar hebt u dat ding in 's hemelsnaam vandaan?”

Ongezien beet zij op haar lip. De jongeman had eens moeten weten, hoeveel tijd en moeite zij besteed had, om dat uitverkoopje op te zoeken en uit te kiezen, om een doel te bereiken, dat zij zich gesteld had! Nu bleken die tijd en die moeite goed besteed te zijn. „Vindt u 'm niet mooi, meneer Ronnie?”

„Mooi? In de gevangenis gaan ze nog beter gekleed.” Ronnie wist, dat hij overdreef, maar hij was in ieder geval aan den goeden kant. „Hooft u eens! U hebt me laatst eens openhartig de waarheid gezegd — dat ik me vast liet roesten, dat ik geen energie genoeg had en geen eerezucht. Nu is 't mijn beurt. Hebt u eigenlijk wel eerezucht?”

„Ikke?” Zij had het gelaat afgewend. Ronnie zag niet, hoe haar oogen tintelden achter de brilleglazen. Hij vermoedde niet, hoe het bloed joeg door haar aderen. Eerezucht? Wat had haar anders hierheen gedreven? Eerezucht — geen hebzucht. Die geschiedenis met de Sweep, hoe onverwacht en verbazingwekkend ook, was en bleef voor dit meisje bijzaak.

„Maak er dan uw eerezucht van, om er anders uit te zien, dan u nu doet.” (Gemompel van juffrouw Morris: „Ik heb m'n eigen niet gemaakt.”) „'t Lijkt wel niets. U bent — afgezien zelfs van dat buitenkansje met de Sweepstake — u bent jong, u bent niet mismaakt en niet stompzinig; u hebt goede dingen in u — u hebt aanleg om... ik bedoel, u zou absoluut iets...”

Omdat het zoo lang geleden was, dat hij onder vier oogen met een meisje gesproken had, voelde Ronnie een drang, om dit meisje er toe aan te sporen, zich aantrekkelijk te maken. Omdat hij niets anders had! Straks in Londen, bij Dick Ryder, die altijd tot over zijn ooren in de knappe nichtjes en kennisjes zat, kreeg hij zooveel vrouwelijk gezelschap, als hij maar wenschen kon!

„U zee,” drong Minnie hem verder, „dat ik absoluut iets...”

„Ik bedoel, dat er een vrouw van je te maken is. Absoluut. Je slaat jezelf te laag aan,” zei Ronnie. „Daarom verwaarloos je jezelf, en dat moet een meisje nooit doen. 't Is mijn plicht, als officieele raadgever, om u hier op

te wijzen. Weet u nog dien dag, toen ik in de bijkeuken met u gepraat heb?”

„Ja — toen ik zilver zat te poetsen.”

„Toen is 't me al opgevallen, dat u er... veel erger uitzag, dan noodig was. 't Lijkt waarachtig wel, of u er zoo onvooroordeelend mogelijk uit wou zien, in plaats van zoo goed mogelijk. Neem nu die schoenen bijvoorbeeld!” (Binnen die vormloze, piepende schoenen krulde Minnie haar teenen van plezier tegen de zolen; maar met een nederigen blik keek zij er op neer). „Schoenen maken zoo kolossaal veel uit! En dan die afschuwelijke hoed, waar u mee loopt. Die is net goed genoeg, om in de kachel gestopt te worden. Ik zou zeggen, zet 'm den vogelverschrikker op — maar dan is de moestuin weer niet om aan te zien. Maar nu kunt u in geen geval zoo blijven loopen. Er moet toch iemand zijn, die 't u zegt. Ik begrijp niet, dat mijn moeder en mijn zuster er u niet op gewezen hebben!”

„Angy zou met me gaan winkelen, als we in Londen zijn. Ik vind 't de moeite niet meer waard, om jurken te laten sturen.”

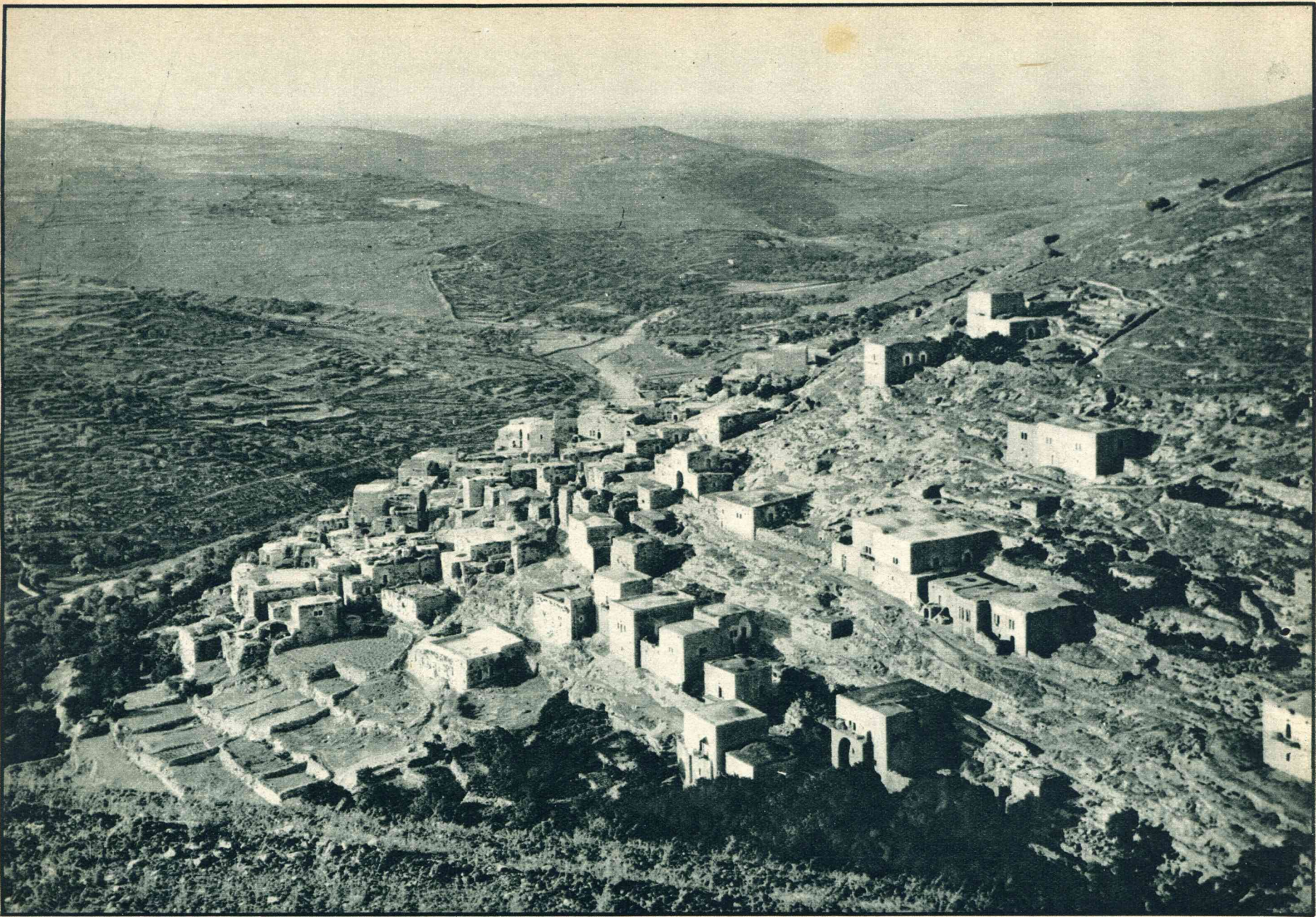
„Jurken is 't voornaamste niet,” zei hij streng — en zij, innerlijk vroolijk, uiterlijk verlegen, antwoordde: „U zal me een groot plezier doen, als u me zegt, wat er niet deugt, meneer Ronnie.”

„Niets deugt! Op 't moment is er niets, dat deugt. Kijk nu eens in den spiegel!” (Over dien bril zou hij maar zwijgen — als ze dien niet ophad, was ze waarschijnlijk zoo blind als een mol — arm schaap!) „Kijk dat haar nu eens.” Hij sloeg een blik op de vijfde-rangs pruik, die het meisje zelf al talloze malen onuitsprekelijk geërgerd had. „Waarom laat u in 's hemelsnaam uw haar niet eens ordentelijk knippen?”

„U bent zoo ouderwetsch,” antwoordde zij, met een trilling van lachende coquetterie, die hem min of meer van zijn stuk bracht, „die firma van u is zoo

Uit 't Heilige Land. — Een primitieve zeilboot op het meer van Galilea.

Uit 't Heilige Land. — Het dorp Mizrah in de bergen van Judea.

achter... u schijnt niet eens te weten, dat iedereen ze haar laat groeien tegenwoordig!"

"Lang niet iedereen," antwoordde Ronnie. Hij schoof zijn stoel achteruit en stond op. „Een massa meisjes houden 't kort. U kunt gerust den raad van een man aannemen. Een man ziet dikwijls, wat het beste zal staan, als een vrouw nog op geen stukken na besluiten kan. Als ik u was, wist ik wel, wat ik 't eerste deed, als ik in stad kwam — ik ging regelrecht naar een goeden kapper, en ik liet me eens keurig knippen en shamponeeren, met een geurige friction toe. En watergolf, of hoe ze dat noemen. U zult eens zien, wat u daar van opknaapt."

Zij keek hem aan. „Ja, dat ken best. Denkt u, dat 't me staan zou, meneer Ronnie?"

„Je zou er een heel ander meisje door worden. Enfin, we zullen 't hier voorloopig maar bij laten. Tot ziens." Hij voelde een eigenaardigen tegenzin, om het kleine ding alleen te laten; ze was prettig gezelschap, vond hij; er ging zooiets zachts, kalmeerends van haar uit. „Ik moet zien, dat ik aan de visite ontsnap. Zeg mevrouw Hamble maar eens de waarheid voor me, als je zin hebt!"

TWAALFDE HOOFDSTUK — SCHERMUTSELING.

Mevrouw Hamble werd hoe langer hoe stekeliger — en toen het koolzwarte kopje van Evangeline, met een roode, witbestippelde sjaal, terzij van het grasveld zichtbaar werd, klom haar woede tot het kookpunt. Toen dus de dochter des huizes, met een geurigen bos azalea's voor het salon, op haar toetrad, met een vriendelijk: „Zoo, mevrouw Hamble, hoe maakt u 't?" en vriendelijker glimlachte, dan zij in al den tijd van haar verlovingsgedaan had, werkte die groet als een vonk in het stroo. De moeder van Cedric glimlachte op een manier, die erger was dan een scheldwoord, toen zij antwoordde: „Goeden middag, Evangeline... Je moeder heeft me verteld, dat Ronnie ook al in de weer is voor dat... dat kind, dat de Sweep gewonnen heeft. Ze schijnt jullie aardig ingepakt te hebben!"

„Ja, dat heeft ze ook! We zijn de beste vrienden van de wereld!" antwoordde Evangeline, en zij dacht: „Ze is woedend op me, en nu wil ze 't op die arme Minnie wreken!"

„Zouden jullie 't niet interessant vinden te weten, wat ze uitvoerde vóór ze de Sweep won?"

„We weten..."

„O ja?" (Een schril lachje). „Je bent nog jong, Evangeline, en je moeder heeft altijd zóó buiten de wereld geleefd, dat ze er ook niet veel kijk op heeft. Maar ik begriip toch niet, dat jullie eerst niet eens geïnformeerd hebben naar

zoo'n schepsel — dat geld heeft gekregen waar ze niet mee overweg kan — vóór jullie haar in huis namen."

Mevrouw Owen zei met kalme waardigheid: „Misschien is 't waar, dat we buiten de wereld leven — maar we kunnen best onderscheiden, of een meisje fatsoenlijk is... en of er een goed hart in zit."

„Wij? O, je bedoelt zeker: deftige mensen in 't algemeen." Dit zei mevrouw Hamble op een toon, dien de Owens nog nooit gehoord hadden. Ze zei het met zooveel stemverheffing, dat er een gezicht voor het raam kwam, zooals Evangeline, over den schouder van haar moeder heen, zag. Het was Minnie, die naar buiten keek, en het gezicht van Minnie stond strijdlustig — met groote oogen stond zij te staren, als een kat, die gereed ligt om te springen.

Mevrouw Hamble, die zich steeds meer opwond, zag niets. „Je hebt van die mensen," praatte zij vlug, „die er zich niets van aantrekken, wie hun huur betaalt. Ofschoon jullie natuurlijk geen huur hoeven te betalen."

Over haar bontkraag heen keek zij minachtend naar den muur, die toonde, waar het door 't veranda-dak gelekt had; 'n blik, die zeer duidelijk liet zien, hoe zij dacht over dit vochtige, vervallen huis en over de afgezakte schameelheid van deze familie. Zulke mensen hebben maar één hoop: dat hun kinderen een rijk huwelijk sluiten. Majoor Owen en mevrouw Owen hadden dan ook niet gerust, voor zij hun onbeholpen, ontevreden dochter aan Cedric gekoppeld hadden, den eenigen welgestelden, presentabelen vrijgezel in hun omgeving! Mevrouw Hamble hoefde van dit alles niets uit te spreken. Het stond op haar gezicht geschreven; het klonk door in haar stem: „Ik heb anders respect voor de manier, waarop jullie allerlei ongemakken weten te dragen..."

„Die vinden wij niets erg," zei Evangeline lachend, en haar groote verontwaardigde oogen wendden zich van den gehavenden gevel van haar vaders huis naar het natte grasveldje. „We kunnen er tegen!"

„Ja," kaatste mevrouw Hamble terug. „Zeker tot je een anderen jongen man gevonden hebt, die er goed bij zit, hè?"

„Ik dacht wel, dat 't dat was," zei Evangeline tot haar moeder.

Mevrouw Hamble hoorde het niet, ging voort: „Een jongmensch met geld. Of iemand, die de Sweep gewonnen heeft. Wat er maar te krijgen is. De laatste stroohalm. Eén goede partij verkeken..."

Evangeline en haar moeder hadden nog nooit te doen gehad met onvriendelijkheid en spijtigheid, die den vrijen loop kregen — zij konden niet anders dan zwijgen en door het tumult heen van een spanjolet, waaraan krachtig gerukt werd (een geluid, dat al een paar seconden geduurd had, zonder dat één der dames het hoorde), ging mevrouw Hamble voort: „Nu die kans verkeken is, zou ik maar zien, dat ik dat goudvischje aan den haak sloeg voor mijn zoon."

En hier stormde het goudvischje zelf het tooneel op.

(Wordt vervolgd)

IMPERIALE in prijzen van
25, 60 ct., Fl. 1.-, Fl. 1.30,
Fl. 1.75, Fl. 2.30, Fl. 3.30.
VERITABLE in prijzen van
25, 50, 80 ct., Fl. 1.-, Fl. 1.30,
Fl. 1.50, Fl. 1.90, Fl. 2.50.

Ook onder Uw Kerstboom

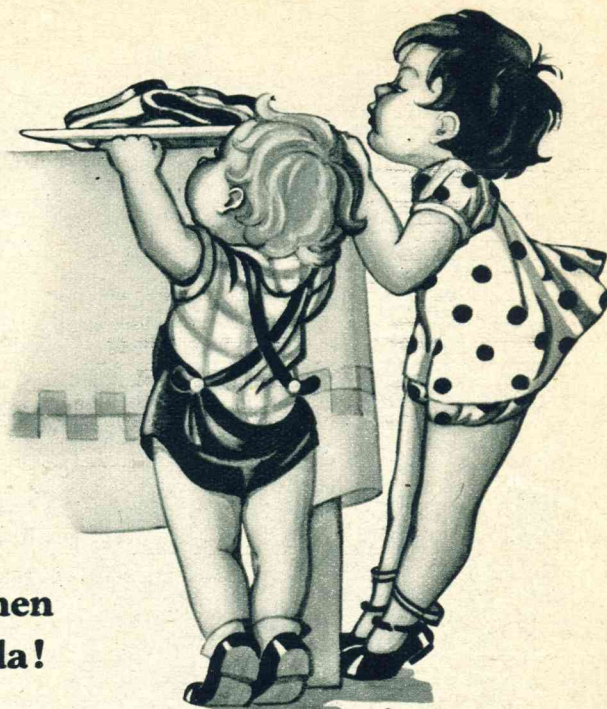
zal Eau de Cologne Boldoot een gaarne geziene gast zijn. Een sierlijke flacon met die echte origineele Eau de Cologne Boldoot of een fleurig étui met Boldoot's Eau de Cologne en geurige toiletzeep zijn geschenken, die men graag geeft en die met vreugde ontvangen worden. En de naam Boldoot - een garantie voor de edele kwaliteit - geeft Uw geschenk een waardevol cachet.

Eau de Cologne Boldoot

Een Altijd Welkom Kerstgeschenk

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Hoera,
boterhammen
met chocola!

Van Houten's beroemde kok heeft er 'n recept voor:
1/2 pond basterd-suiker,
1/2 pond boter, 2 eetlepels
van Houten's cacao. Daar-
uit maakt U iets fijns op
de boterham waar alle
kinderen naar hunkeren.

Van Houten's kok heeft nog veel meer recepten. Ze staan op de verpakking der nieuwe bussen. En pas als U volgens deze recepten te werk gaat merkt ge, wat voor bijzondere dingen ge uit cacao kunt maken. Vla, puddingen, taarten, enz. Ieder recept is zóó, dat het fijne aroma van Van Houten's cacao geheel tot zijn recht komt. Zoo hebt U telkens iets bijzonders, aan het eind van de maand is de bus leeg en ontvangt ge het prachtige „Eigen Tijdschrift“.

Vraagt Uwen winkelier het
nieuwe 1/2-ons pakje van Van
Houten à 10 ct., voldoende voor
10 koppen cacao of een groote
chocolade-pudding, en ge zult een
vaste Van Houten klant worden.

**Van Houten's
CACAO
MET RECEPTEN**

„De zuiverste en fijnste“

ABONNEERT U OP
DE STAD AMSTERDAM

Indien Uw heupen,
kin en enkels vet-
vorming vertoonen,

indien U bemerkt, dat U
lusteloos wordt, gebruikt dan
s' avonds voor het naar bed gaan
of 's ochtends op de nuchtere
maag een kop Dr. E. Richter's
kruidenthee. Deze thee regelt
en bevordert de spijsvertering,
zij verfrist bloed en inwen-
dige organen en zorgt voor een
natuurlijke, gezonde ge-
wichtsvermindering. Neemt U
nog heden een proef!

**Dr. E. RICHTER'S
KRUIDENTHEE**

In alle apoth. en drogisterijen
VANAF 80 CENTS PER PAK

Voortaan heet slaolie
SALADINE

DRIE KWALITEITEN: Goudzegel 80 ct. - Groenzegel 65 ct. - Roodzegel 50 ct.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

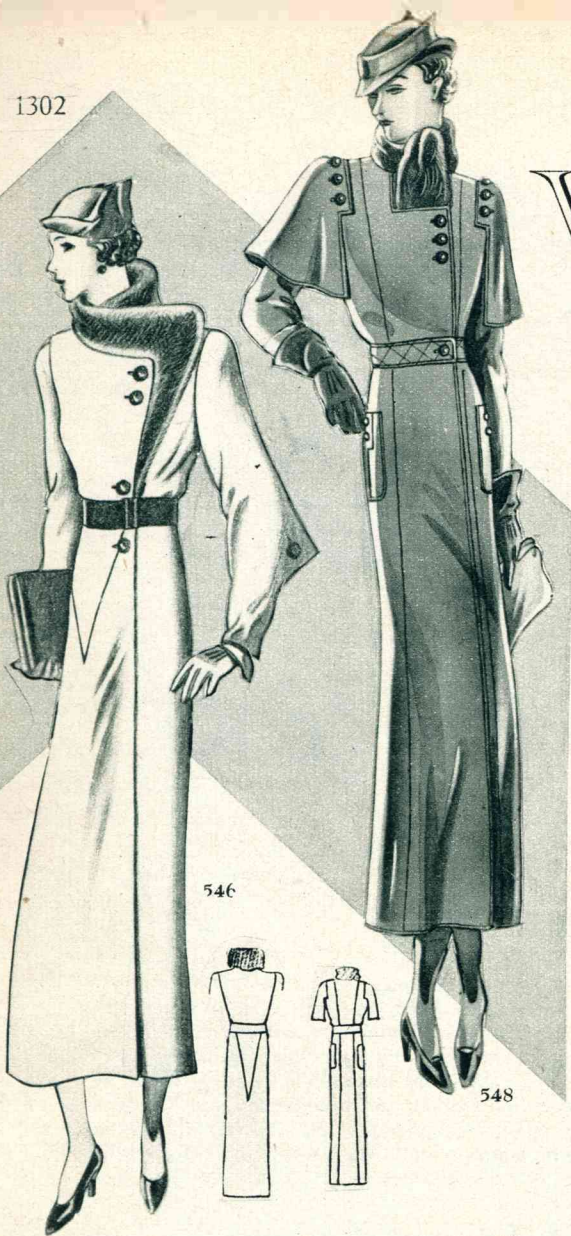
VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen
geregeld Uw nummer van „De Stad“ te kunnen zenden
aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)
Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Adverteeren
doet verkoopen!

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10 ct.

VROUWENLEVEN

546. Mantel van velours met aangezetten kraag van biberette. Benodigd: 2.60 M. stof van 1.40 M. breedte.
548. Homespun mantel met pelerine. Benodigd: 3 M 1.40 c.M. breed.

NIEUWE STOFFEN, BLOUSES EN MANTELS

De winter heeft nauwelijks zijn intrede gedaan en in de wereld der mode-ontwerpers is men reeds druk in de weer voor de komende lente.

Reeds worden er nieuwe stoffen aangekondigd; tegen het einde van den winter worden de kleuren frischer en helderder. Er zal bijv. zelfs grasgroen worden gedragen en helblauw. Maar vooral blijft zwart in de mode, zwart, dat vooral flatteerend is voor jonge vrouwen en voor vrouwen, die reeds met grijze of witte haren pronken. Zij, die zich niet meer jong kunnen noemen en die toch ook zeker nog niet tot de oudere dames willen worden gerekend, kunnen zwart voorloopig beter verwijderen, daar het juist op dien leeftijd eenigszins ouder maakt — tenzij het met wit of de een of andere flatteerende kleur wordt opgewerkt. In het komende seizoen zullen daar voor ook goud- en zilverstoffen in aanmerking komen,

609. Blouse van marocain. Overslag met plisséstrookje. Open en gesloten te dragen. Eenvoudige mouw met manchet met plisséetje.

610. Blouse van mat satijn met sjaalkraag, welke aan de eene zijde voorzien is van knopjes en aan de andere zijde van een lus, die doorgehaald is. Pat over de mouw loopt vanuit den hals tot den pols.

640. Blouse van crêpe satin, versierd met grooten sjaalkraag, welke door een gesp bij wijze van reners op het voorpand genaaid wordt. Randen afgewerkt met picotje.

641. Blouse van marocain, versierd met ingezette biezen, waarvan er een over het armsgat loopt. Kraagje met gekleurd strikje.

'n Paar der nieuwste schoenen van chevreaux leer, versierd met ingestikte biezen.

welke kwistig voor garnering zullen worden aangewend en ook wel voor kleine avondmanteltjes en pelerines, of bijv. voor 'n smalle das, van voren gestrikt en met 'n paar lange einden neerhangend.

Fluweel wordt niet alleen voor japonnen en mantels verwerkt, maar in Parijs ontwerpt men nu ook verschillende blouses in fluweel. Over blouses gesproken — in ons vorig nummer werd per abuis een verkeerde blouse afgedrukt, waarom wij het toen beschreven model met eleganten sjaalkraag in dit nummer afbeelden.

Daarnaast geven we nu, daar de blouse zulk een gewilde dracht is geworden, nog 'n paar andere modellen.

Vooreerst 'n keurige blouse van marocain, met ingezette biezen, waarvan de eene 'n epaulette vormt. Het platte kraagje wordt afgesloten met 'n kleurig strikje.

Dit eenvoudige model kan ook uitstekend in fluweel worden uitgevoerd. Men heeft ervoor nodig: 1.75 M. stof van 95 c.M. breedte.

Ons derde model van marocain heeft 'n overslag met plissé strookje. Deze blauwe kan zoowel met open als met gesloten overslag worden gedragen. Ook dit modelletje is uitstekend geschikt om in fluweel te worden uitgevoerd. Het geplisseerde strookje neemt men dan van zijde. Benodigd 1.25 M. stof van 130 c.M. breedte. Heel elegant is ook de blouse van mat satijn met 'n sjaalkraag, gegarneerd met knopen aan de eene en met 'n doorgehaalde lus aan de andere zijde. De lange mouwen hebben 'n patte welke doorloopt tot over de schouders.

Benodigd: 2 M. zijde van 95 c.M. breedte. Van lange mantels worden ook telkens weer nieuwe modellen gevraagd. Hierbij worden er 'n tweetal afgebeeld, die zeker aan vele eischen zullen voldoen.

Eenvoudig en toch bijzonder sierlijk is het eerste model van velours met aangezetten kraag van biberet. De punten in voor- en achterbaan sluiten zich prachtig aan bij de puntige mouwgarneering. Een en ander geeft dezen mantel, waarvoor men 2.60 M. stof nodig heeft van 1.40 M. breedte, een geheel eigen cachet.

Ons tweede mantelmodel heeft 'n paar elegante vleugelmouwjes, opgestikte zakken, 'n aardige knoopengarneering en 'n losse sjaal van bont.

Benodigd: 3 M. stof van 1.40 M. breedte.

PAULA DEROSE.

Van alle in deze rubriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 cts. voor mantels en japonnen en van 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding. Bestellingen op te geven aan ons bureau, onder toezending van het bedrag en opgave van het nummer. — Voorradig zijn de nummers 42, 44, 46 en 48, voor blouses 40, 42, 44 en 46.

Nieuwe namiddagschoentjes. 'n Peau de suède schoentje, gegarneerd met zilveren biesjes en 'n opengewerkt figuurtje opzij; 'n molière-model van soepel glanzend leer, ten deele opengewerkt en dichtgeregen met 'n leeren veter; een opengewerkt schoentje, met afwerking van glanzend effen leer.

ELEGANT SCHOEISEL

Dat geen enkel toilet „af“ is, wanneer niet de schoentjes, die erbij gedragen worden, bij dat toilet passend zijn, daarvan zijn we reeds lang overtuigd. Ook hiervan, dat die schoentjes fraai van uitvoering moeten wezen om aan 'n fraai toilet de finishing touch te kunnen geven.

Hierbij geven we 'n paar foto's van nieuwe schoenmodellen.

Vooreerst 'n paar modellen van chevreaux leer, versierd met ingestikte biezen.

Dan 'n drietal fraaie namiddagschoentjes, 'n sierlijk modelletje van zwart suède met niet al te hoge hak en met 'n garnering van zilveren biesjes en 'n opengewerkt figuur opzij.

Ook de beide andere schoentjes van soepel, glanzend leer zijn ten deele opengewerkt. Het molière-model wordt met 'n smallen leeren veter dicht geregen.

MARCEL.

Dat is garen . . . !

maar daar is ook de uiterste zorg aan besteed. Moeite noch kosten zijn gespaard. Iedere stap van de fabricage is gecontroleerd, alle machines nauwkeurig afgesteld, iedere klos, die de fabriek verlaat, bevat 500 Yards glad, soepel, ijzersterk garen. Garen, dat niet rafelt, niet breekt of krinkelt voor de naald. In één woord garen om mee op te schieten.

R7

CARP'S GAREN

Sterk en soepel

ONOVERTROFFEN NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Het Kwartet

Ringers' Chocoladebloemen

is iets heel bijzonders. Zij verrassen door haar heerlijken en zuiveren smaak, het kenmerk van alle Ringers' chocolade producten!

CHRYSAnten (melkchocolade)
MARGRIETEN (zachte chocolade)
VIOOLTJES (pittige chocolade)
ORCHIDEEËN (zeer pittige chocolade)

Het is een bloemenweelde in chocolade!
VOOR ELKEN SMAAK EEN BLOEM

LET OP DEN NAAM

RINGERS

Het echtpaar G. Koene-de Vries, Zon-
pad 27 Zaandijk, is 26 December
55 jaar getrouwd.

Het echtpaar Veelen-Brouwer, Oost-
huizenstraat 30 Amsterdam, viert 3 Jan.
a.s. de gouden bruiloft.

De bekende
kunstschilder
Jan van der Lin-
den, Egela-
niersgracht 22 te
Amsterdam,
hoopt 3 Januari
a.s. zijn zeven-
tigste verjaar-
dag te vieren.

Tijdens de
jongste politie-
sportfeesten te
Haarlem was
een van de
agenten zoo
zorgzaam om 'n
baby uit het pu-
blik wat te
verwarmendoor
een extra ritje.

Het echtpaar J. de Ruiter-v.d. Lijn te Edam is 30 December 50 jaar getrouwd.

De beste betrekking

DOOR JOHN BARRY

Kit!"

"Harold!"

De zware, sombere gedachten verlieten Harold, toen zijn meisje hem bij de voordeur in de armen vloog. Lieve, kleine Kit. Het deed je goed, bij haar terug te komen na een dag van vechten met een harde, onsympathieke wereld. Wat er gebeurde mocht, Kit zou hem niet in den steek laten.

"Blij, dat ik je weer zie, kindlief."

"Daarom behoeft je me nog niet te wurgen. Bovendien ben je tien minuten te laat, mijnheer."

"Dat is de schuld van den trein. Kom, 't is prachtig weer. Pak je mantel, dan gaan we eerst nog even een wandeling maken. Naar den molen op den heuvel."

De jongelui liepen een minuut later den weg op; Kit, klein, lenig figuurtje, Harold, groter, stevig, maar toch slank. Gedurende de wandeling babbelde Kit er lustig op los, over honderd en één onderwerpen. En Harold luisterde vergevoegd, gooide er af en toe een opmerking tusschen drukte dan Kit's arm steviger tegen zich aan. Schat van een meisje bezat hij toch, vond hij.

Maar al den tijd dat Kit druk praatte, waren haar gedachten elders. Zij deed haar best, n't de vraag te stellen, die, zij wist het, Harold het meest vreesde. Op het oogenblik dat zij de vraag stelde, zou de vroolijke glimlach van zijn gezicht verdwijnen, om plaats te maken voor een trek van somberheid. Maar toen zij in de schaduw van den molen naast elkaar zaten, stelde zij de vraag, in weerwil van zichzelf, toch:

"Ik — Harold — je hebt zeker vandaag nog niets gehoord van een betrekking, hè?"

Ach, waarom zei ze het toch, vroeg ze meteen zichzelf af. Alsof ze niet wist, dat Harold, als hij een betrekking had gevonden, haar meteen

bij de deur in de armen had gekneld, en geschreeuwd:

"Kit, ik heb een baantje! O, Kit, lieveling, ik heb een betrekking!"

Waarom vroeg ze het dan toch? Maar het kwaad was gebeurd. Harold's gezicht betrof, kortaf klonk het:

"Neen, Kit."

"Oh — Harold — je vindt het toch niet naar van me, dat ik het vraag, hè?"

"Naar? Goeie hemel, neen! Waarom zou ik dat naar kunnen vinden?"

Maar Harold vond het naar, dat wist ze. Niets vindt een man, die zonder vak is, beroerder, dan dat hem gevraagd wordt of hij een betrekking heeft gevonden — als dat niet het geval is.

Kit knuffelde hem eens extra om het weer goed te maken.

"'t Is niets, Harold," fluisterde zij. "Je vindt beslist nog een goed baantje, hoor, — en dan — en dan — gaan we gauw trouwen, hè. Samen wonen in zoo'n lief, snoezig huisje."

Harold keek neer op haar mooi ovaal gezichtje.

"Natuurlijk, kindje, natuurlijk," trachtte hij opgewekt te zeggen. Maar zijn frons werd dieper, als hij dacht aan den afgelopen dag, doorgebracht in Londen. Het mooie van den avond was weggevaagd. Het gesprek wilde niet meer vlotten. Alles door Kit's vraag.

Ondanks haarzelf werden de gedachten van het meisje een beetje hard en bitter.

Negen maanden geleden zag alles er zoo prachtig uit. Zij en Harold waren een jaar verloofd — een heel, heerlijk jaar — en zij zouden dien zomer trouwen. Toen, zonder eenige waarschuwing, verloor Harold zijn mooie betrekking, daar zijn patroon failliet ging. Zijn schuld dus niet; hij zou wel weer gauw een ander baantje vinden, zei iedereen. Het huwelijk moest even uitgesteld worden tot hij dat gevonden had; maar geen kwestie van je ongerust te maken. Harold, gesterkt door Kit's kus en haar verzekering dat zij in alle omstandigheden naast hem stond, ging moedig op zoek naar een betrekking, voorzien van uitstekende getuigschriften. Maar het bleek hem spoedig dat betrekkingen schaarsch, al te schaarsch waren. Negen maanden — lange, ellendige maanden — waren nu voorbij, en nog was er niet het minste uitzicht.

En Kit — wel, zij hield nog evenveel van Harold als vroeger, maar toch, zij zou niet menscheeljk zijn geweest, als niet af en toe, heel even, een onloyale gedachte bij haar was opgekomen. Daar waren zooveel lui, ook haar moeder, die steeds weer begonnen te verklaren, dat een jongeman, die werkelijk serieus werk zocht, dat ook wel vinden kon.

Kit begon te merken dat de menschen mede-

lijden met haar begonnen te krijgen. En dan was daar nog Tom Burke. Tom, de beste partij van de heele streek, erfgenaam van een flink vermogen, met een prachtpositie in Londen. Tom kon aan iederen vinger een meisje krijgen, maar het geval wilde, dat het eenige meisje, dat hem interesseerde, Kit was. Kit vond hem een aardigen jongen, zij lachte om hem, plaagde hem — maar weigerde absoluut hem te trouwen, ondanks de goede positie en het te verwachten vermogen. Tom onderging elke afwijzing met onverstoort goed humeur — om zich de volgende week weer te verklaren. Hij stond bekend als iemand die nooit de pogingen opgaf, om te bereiken wat hij zich in het hoofd had gezet. Zelfs toen Kit zich met Harold verloofde, was hij nog niet verslagen. Hij feliciteerde beiden, noemde Harold een boffer, en den volgenden keer dat hij Kit alleen sprak, zei hij: "Natuurlijk hoop ik dat je gelukkig wordt, kind; maar vergeet niet, als er ooit iets gebeurt, dat ik nog steeds op je wacht."

Kit brak haar gedachten af; bah, wat gemeene gedachten waren dat allemaal; zij zag het verdrietige gezicht van haar verloofde. Opeens voelde zij haar liefde voor hem nog sterker. Zij greep zijn arm.

"Harold, jongenlief, toe, kijk nou niet zoo akeelig. Je hebt mij toch altijd nog, nietwaar. Je weet, dat ik altijd naast je zal staan. Toe, wees flink. Ik weet zeker dat alles nog wel goed zal komen."

"Kit, lieveling. Je weet niet hoeveel sterkte je me geeft. Je bent een engel, zoo lang op me te willen wachten. Ik beloof je plechtig, ik ga nog eens extra mijn best doen; elk baantje dat zich mocht voordoen, neem ik aan. Al zou ik eerst weinig verdienen, ik zal zoo hard werken, dat het gauw meer wordt."

Zoo gebeurde het, dat ze beiden toch nog met vernieuwden moed en vertrouwen den terugweg aflegden.

Maar het toeval wilde dat Kit den volgenden morgen door de stad wandelde, en Tom Burke tegen kwam. Hij liep op zijn gemak te wandelen, want het was Zaterdag, en dan werkte Tom niet. Hij groette Kit op zijn gewone luidruchtige manier, en noodigde haar uit een kop koffie te drinken in "Centraal". Dat was nu juist iets waarvan Kit hield, en dat ze miste sedert Harold zijn betrekking had verloren. Wanneer je spaarduiten het zoo lang mogelijk moeten uithouden, denk je er niet dikwijls over naar de bioscoop of "Centraal" te gaan. We kunnen het dus Kit niet al te kwalijk nemen, dat zij Tom's uitnodiging accepteerde.

"En, Tom, hoe gaat het tegenwoordig toch met je?" begon Kit, toen zij haar eerste slokje gedronken had.

"Mij? Best. Uitstekend. Ze zijn pas stom genoeg geweest om mij tot chef van een afdeling te bevorderen, weet je. Hoe gaat het met jullie? Harold al iets gevonden, hè?"

"Neen, Harold vertelde me juist gisteren, dat hij nog niets had. Maar dat zal nu toch wel gauw gebeuren," voegde Kit er dapper aan toe.

"Oh!" Tom lachte even. "Niets nog? Dan telt hij natuurlijk niet het prutsbaantje mee dat ik hem gisteren aanbood. Neen, natuurlijk niet."

"Wat? Wat zeg je, Tom? Heb jij — Harold een — betrekking aangeboden. Toe, vertel, ik heb het recht dat te weten!"

"Maar, Kit, kalm aan, kind. Ik sprak Harold gisteren. Ik vind het beroerd dat jullie zoo'n pech hebben. En omdat we een baantje te vergeven hadden, bood ik hem dat aan; 't gaf wel niet veel, — 50 gulden in de week — maar..."

"En Harold...?"

"Harold weigerde. Ja, ik neem 't hem niet kwalijk, 50 gulden is niet veel, maar ik dacht — voorloopig —"

"Tom, is 't waar? Heusch? Weigerde Harold een betrekking? Gisteren? Gisteren nog?"

"Zeker is 't waar. Vraag 't hem zelf. Maar maak je daar nu niet zoo druk over, Kit."

"Ik maak me heelemaal niet druk. Wat een idee!"

Kerst morgen aan de bergbeek.

En Kit lachte — iets te luidruchtig — wist zich met bovenmenselijke inspanning goed te houden. Maar het was een ongewone, een grimmig kijkende Kit, die dien avond Harold ontving.

„Kit, ik heb je wat te vertellen,” begon Harold. „Maar wat is er? Je kijkt zoo vreemd.”

„Ik heb je ook wat te vertellen. Weet je nog, Harold, dat je me gisteren vertelde, dat je nog geen betrekking had kunnen vinden, en dat je elk baantje zou aannemen?”

„Precies, lieveling, en luister nu eens...”

„Een oogenblik. Vanmorgen sprak ik Tom Burke; hij vertelde me, dat hij je een betrekking had aangeboden, maar dat je die geweigerd hebt, omdat het te weinig betaalde.”

„Zei hij je dat?” riep Harold. „Wat een schobbejak...!”

„Je hoeft Tom niet uit te schelden. Hij is meer waard dan jij. Hij — hij zou een meisje niet bijna een jaar laten wachten, terwijl...”

„Kit!” — Harold werd doodsbleek, en Kit beet zich op de lippen. Dat had ze niet willen zeggen, maar het was te laat nu.

„Als je er zoo over denkt,” ging Harold door, met een stem die hem zelf vreemd klonk, „is 't jammer, dat je je ooit met mij verloofde. Maar als je wilt dat 't zoo blijft, zal ik moeten verlangen, dat je niet meer met Burke spreekt.”

„Je hebt geen recht zoo tegen mij te spreken!” barstte Kit los. „Tom Burke is een van mijn beste vrienden, ik geloof zelfs — de eenige, dien ik heb. Hier” — zij schoof zich den verlovingsring van den vinger, gaf dien aan Harold — „hier, onder deze omstandigheden kan je je als vrij beschouwen.”

Maar meteen kroop een vreemd gevoel in Kit. Wat deed zij? Harold, haar Harold, ging voorgoed van haar weg? Houd hem tegen, zeg, dat je ondanks alles van hem houdt, vóór het te laat is!

Het was al te laat. Daar sloeg de voordeur met een slag dicht. Buiten, op den weg, haalde Harold een brief te voorschijn; las dien voor den vijftigsten keer.

„Waarde Harold Austen. — Vervoeg je na ontvangst van dit schrijven dadelijk bij de firma Tilden. Op grond van je uitstekende prestaties, vroeger bij mij, heb ik je aanbevolen voor een vacante betrekking bij haar als procuratiehouder. Salaris 300 gulden per maand, met verhooging in de toekomst. Het doet me genoegen je aldus te kunnen helpen. In haast. Beste wenschen. — Je oud-patroon J. Formerdale.”

Half kreunend frommelde Harold den brief weer in zijn zak.

* * *

Twee maanden gingen voorbij. Twee lange, ellendige maanden, voor zoover het Kit betrof. Het was zoo vreemd — en eigenlijk afschuwelijk — zijn prettige stem niet meer te hooren, en op straat net te doen of je hem niet zag, terwijl je hart zoo wild klopte. Zij had spijt van haar overijling; ze wist het, wat Harold ook gedaan mocht hebben, ze hield nog van hem. Schreef hij maar eens. Maar de weken verliepen, en geen taal of teken van Harold. Ze verviel haast tot melancholie. Zoo kwam het haast als een bevrijding, toen Tom, geduldige, begripvolle Tom, haar uitnodigde een avond te dansen. Tom, die goed voor haar was en niets terug verlangde. Het werden meerdere avonden. Tom werkte kalmeerend op Kit's zenuwen. Kit, die haar best deed Harold's beeld uit haar gedachten te verdrijven, vond een soort verdooving in het samenzijn met Tom.

Op een dier avonden zagen zij Harold. Hij zat aan het naaste tafeltje met een mooi meisje, in een prachtige avondjapon. Harold en Kit groetten elkaar met ijsige beleefdheid. Harold vroeg haar zelfs voor een dans; zij gleden samen weg, elkaars oogen vermijdsend terwijl zij spraken.

„Hoe gaat het tegenwoordig, Harold?” informeerde Kit, met beleefde belangstelling.

„Uitstekend. Ik heb een heel goede betrekking.”

„Prachtig. Wat — eh — wat een aardig meisje heb je daar bij je, Harold.”

„Ja — nietwaar? Zij is onze secretaresse, een aardig kind. Hoe gaat het met jou, Kit?”

„O, heel goed. Ik ga verbazend veel uit. Werkelijk verbazend veel.”

Harold vroeg haar geen tweeden keer ten dans

Het betooverde woud.

— en op den terugweg, in de taxi, gaven Kit's zenuwen het op, en barstte zij in snikken uit. Tom troostte haar, en riskeerde bijna weer een aanzoek. Wie weet of Kit geen „ja” gezegd zou hebben, want zij dacht aan dat andere meisje. Zij had behoefte geknuffeld te worden. Maar dien eenen keer bedroog Tom's instinct hem; hij vroeg Kit pas twee weken later zijn vrouw te worden. Kit weigerde.

„Tom,” zei ze, „ik kan niet. Ik kan eenvoudig niet. Dien avond in de taxi zou ik „ja” gezegd hebben, als je me toen gevraagd had. Maar dan zou ik er nu spijt van gehad hebben. Ik vind je een aardigen jongen, maar — ik houd nog van Harold.”

„Zelfs als Harold je niet wil hebben?”

„Ja,” zei Kit met vaste stem. „Zelfs dan, wat hij ook gedaan mocht hebben; ik weet nu dat ik alleen van Harold houd. Ik ben gemeen geweest” — Kit's stem stakte — „en ik heb hem in den steek gelaten, toen hij mij het meest noodig had. Nu ben ik hem voorgoed kwijt. Maar toch kan ik jou niet trouwen, Tom.”

Tom Burke wist, wanneer hij geen kans meer had. Bij Kit had hij geen kans meer. Tom haalde diep adem.

„Kit,” zei hij, „je zult me haten als ik je gezegd heb, wat ik nu vertellen ga. Je hebt je verloving met Harold verbroken, omdat hij een betrekking, die ik hem aanbood, heeft geweigerd, nietwaar? Juist. Nu, ik bood hem die betrekking aan, op voorwaarde, dat hij zijn verloving met jou verbrak.”

„Tom!” Kit's oogen vlamden.

„Ik weet, dat het gemeen was. Maar ik wou jou nu eenmaal hebben — en toen heiligde bij mij het doel de middelen. Bovendien, ik dacht je gelukkiger te kunnen maken dan Harold. Vóór ik hem het baantje aanbood, had ik hem geheimhouding laten beloven. En woord houden doet Harold, dat moet gezegd worden. Ik had gedacht, als je eenmaal van Harold af was, dat je dan wel van mij zou gaan houden. Maar dat is niet gebeurd.”

„Ik — ik weet niet wat ik zeggen moet.”

„Schrap mij van je vriendenlijst, Kit, tenslotte wil ik alleen jouw geluk; als Harold de eenige is, die je gelukkig kan maken, ga dan naar hem.”

„Tom, hoe kan ik dat? Dat meisje waar hij dien avond mee was —”

„Oh, die is verloofd met iemand in Indië. Ze vertelde me dat, terwijl ik met haar danste.”

„Neen, ik kan niet naar Harold gaan,” snikte Kit. „Begrijp je niet? Ik liet hem in den steek, juist toen hij mij het meest noodig had. Als ik nu bij hem kom, nu hij het weer goed heeft, zou hij denken dat het daarom is.”

„Oh,” zei Tom langzaam; „maar heb je het dan niet gehoord? Hij is die betrekking al weer

kwijt. Inkrimping van personeel, of zoo iets.”

„Wat zeg je? Betrekking kwijt? Dan moet ik direct naar hem toe. Arme Harold. Hij heeft me noodig. Adieu, Tom, ik zal probeeren, je te vergeven.”

* * *

De twee kilometer, die Harold van Kit's huis woonde, liep zij in twaalf minuten. Daar stond Harold, in zijn tuin. Hij zag haar aankomen, holdend, met glinsterende oogen.

„Harold!”

„Kit!”

Dat was alles. Kit voelde Harold's armen om zich heen, zijn kussen op haar gezicht. Al de ellende van twee lange maanden werd weggekust.

„Harold,” zei Kit eindelijk. „Tom vertelde me alles. Kan je — me vergeven?”

„Niets te vergeven, lieveling. Ik heb je terug; dat is me genoeg.”

„En 't kan me niets schelen, dat je je betrekking weer kwijt bent. Ik blijf bij je tot...”

„Wat!” riep Harold. „Betrekking kwijt? Heelemaal niet! 't Is een prachtbaan! Juist opslag gekregen.”

„Maar, Tom zei — anders was ik nooit, nooit teruggekomen bij je.”

„Tom is een ervaren leugenaar,” grinnikte Harold. „Hij wist drommels goed, dat ik mijn betrekking niet kwijt ben. Weet je, Kit, ik verdien nu zooveel dat we al kunnen trouwen. Dat is de allerbeste betrekking. En om Tom te straffen, zullen we hem vragen getuige te zijn.”

Kit zei niets ditmaal, maar zij gaf Harold zoo'n langen kus, dat ze haar adem bijna kwijtraakte.

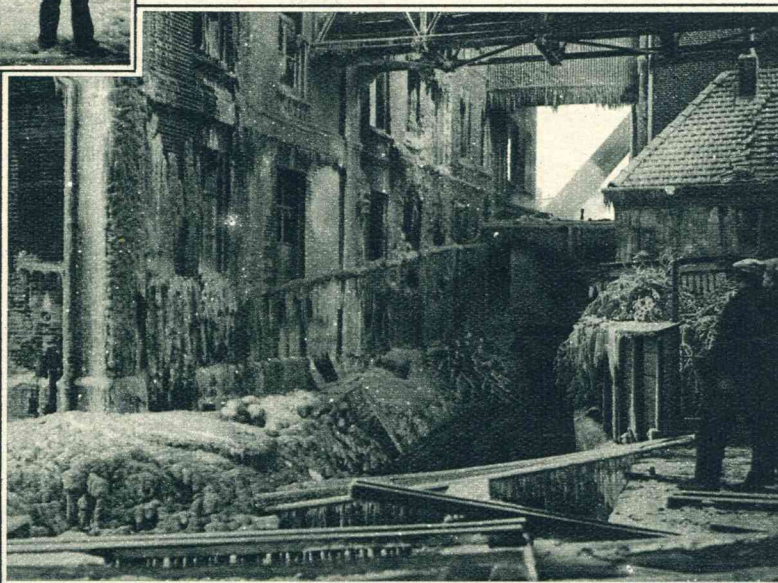
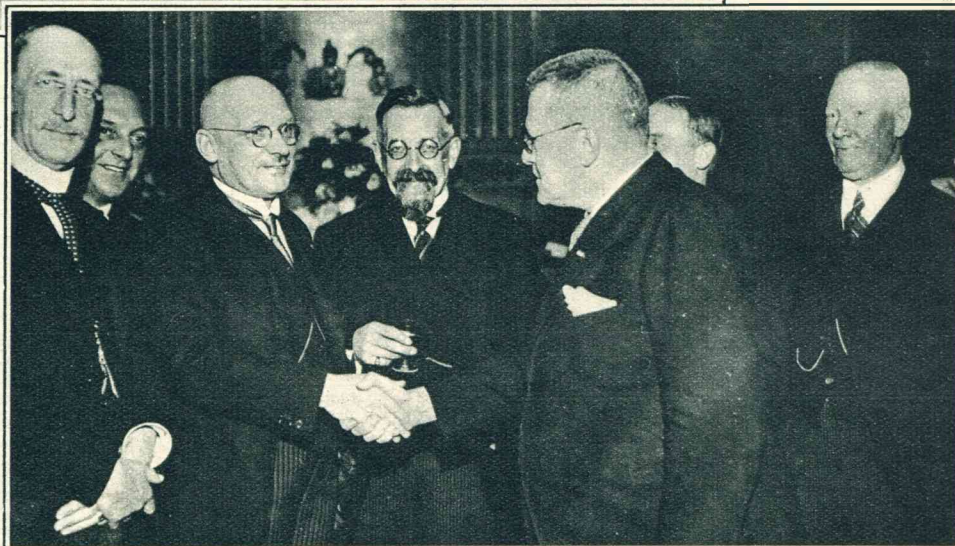
Ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van de R.A.I. werd in het Carlton-hotel een diner gegeven, v.l.n.r. Edo Bergsma, voorzitter A. N. W. B., Leonard Lang, Jhr. Mr. Dr. A. Roëll, commissaris der koningin in de Provincie Noord-Holland, wethouder Boissevain.

Op de receptie van de vereeniging Rijwielen- en Automobiel Industrie. De commissaris voor het verkeerswezen de heer Bakker komt het bestuur gelukwenschen.

Hr. Ms. Torpedojagers van Nes en Banckert vertrokken in sneeuw en ijs uit Nieuwediep naar Nederl. Indië.

Ruïnes van chocoladepoeder.

De cacao-fabrieken van de firma Boon te Wormerveer werden door brand verwoest. Tengevolge van de tijdens het blussingswerk heersende vorst kreeg het gebouw een fantastisch aanzien.

Nieuws VANDE WEEK

Een vrachtauto met aardappelen zakte na een rit vanaf Monnikendam vlak bij Marken door het ijs.

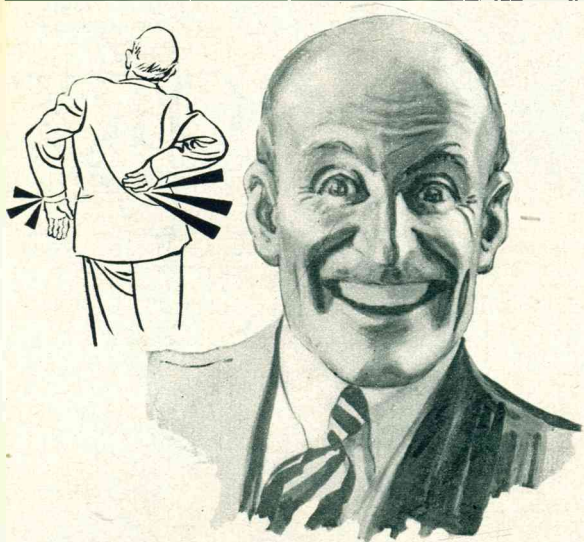

Niet alleen de zeep waarmede Baby zelf gewasschen wordt moet uiterst zacht en zuiver zijn, maar ook die waarmede de luiers, dekentjes en andere kleertjes gewasschen worden die met de teere kinderhuid in aanraking komen. Doktoren en verpleegsters zeggen: „Gebruik hiervoor altijd LUX.”

Is 't veilig
in water
't is veilig
in Lux

LX 43

Rheumatiek en spit in den rug

Tevergeefs van alles geprobeerd...
Toen, in drie dagen verbetering!

De heer G. H. te Venlo schreef ons dezer dagen hoe hij geleden had aan rheumatiek en spit in den rug. Tevergeefs probeerde hij allerlei middelen. Niets hielp. Tot hij op raad van een vriend Kruschen Salts nam — en na drie dagen voelde hij reeds verlichting. Nadat hij zijn dankbaarheid heeft uitgesproken, vervolgt de heer H.:

„Na gebruik van uw probaat middel Kruschen Salts ben ik nu van mijn rheumatische pijn af. Ik kon haast niet gelooven, dat Kruschen Salts zoo een uitwerking kan teweegbrengen. Ik had reeds van alles geprobeerd, maar alles tevergeefs. Op aanraden van mijn vriend ben ik don tot Kruschen Salts overgegaan en tot mijn groote blijdschap kon ik na drie dagen reeds beterschap bespeuren. Ook mijn spit in den rug — een ondraaglijke pijn — was zoo goed als geheel verdwenen. En daarom blijf ik mijn vriend dankbaar. Had ik het eerder geweten, dan had ik zooveel geld aan pillen en smeersels niet weggegooid. Daarom raad ik ieder lijder aan rheumatiek of spit in den rug aan om Kruschen Salts te gebruiken en ik geef u tevens de vrijheid dit schrijven te publiceren in de dagbladen.”

Rheumatische toestand is het gevolg van een overdaad van urine-

zuur in het lichaam. Eenige ingrediënten nu van Kruschen Salts zorgen, dat dit urinezuur zacht maar volkomen uit het lichaam verwijderd wordt. Andere zouten in Kruschen verhinderen, dat het voedsel in de ingewanden kan gaan gisten en voorkomen daarbij niet alleen verdere ophooping van het gevaarlijke urinezuur, maar ook van afvalstoffen, die de gezondheid ondermijnen.

Daarom zal „de dagelijksche dosis” Kruschen niet alleen rheumatische pijnen verdrijven en verder voorkomen, doch het zal uw geheele organisme verfrischen en vernieuwen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor één cent per dag.

Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels Maatschappij Amsterdam voorkomt. Imp. N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, A'dam-C.

GRATIS

„Gratis”

Dat
is een
woord
naar het
hart van
Kannertegen!

Maar dat is ook een woord naar het hart van de duizenden breisters, die uit Everlasting's kosteloze pracht-uitgave „Handwerkvreugd” talloze gegevens putten, die haar op slag tot handwerk-kunstenaressen promoveerden.

Vijftig Everlasting-etiketten brengen dit populaire en in origineele kleuren geïllustreerde handwerkboek gratis bij U thuis. Een handwerkboek gemaakt door meer dan duizend Nederlandsche breisters, een handwerkboek dat nergens ter wereld, ook wat uitvoering betreft, zijn gelijke vindt.

Voegt U bij de vele breisters, die Everlasting's handboek opslaan, als ze zichzelf of anderen een verrassing gaan bereiden. Zonder etiketten is het verkrijgbaar voor f 1.50.

Everlasting

KAN ER TEGEN!

● 46 kleuren, Indanthren-geverfd, volgens het „TROLASOL”-systeem, dat zon-, wasch- en kleur-echtheid waarborgt. Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongebleekt”. Gegarandeerd gewicht 100 Gram.

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS · HEEZE (N.B.)

De heele wereld speelt Harmonika!

PROBEERT U HET OOK EENS.

Wij leveren reeds Accordeons met 24 piano-toetsen en 8 bassen voor f 25.—, maar wij hebben ze ook met 41 piano-toetsen en 120 bassen met stalen klavier en zwevende mensuur, 4-korig met register, voor zeer lage prijs en alle daartusschen liggende soorten. Vraagt catalogus No. 93

N.V. HEES & Co., HAARLEM
Kruisstraat 33

M. Oostwoud Francker

Zickenwagens.
Invalidenrijwielen

Showroom: Amsterdam, Overtoom 73

Hoofdpijn + en Kiespijn

zullen spoedig bedaren door

Mijnhardt's Poeders

Vraag Mijnhardt's Hoofdpijnpoeders en Mijnhardt's Kiespijnpoeders en zie toe dat de naam Mijnhardt op doos en poeders voorkomt. Per poeder 8 ct. en per doos 45 ct. Verkrijgbaar bij Uw Drogist.

LIJDERS AAN ASTHMA

Boom's Asthma-poeder geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende Borstbe-nauwdheid en Borst-beklemming

BOOM'S ASTHMAPOEDER

Alleen echt met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote doos.

Ijshockey te Haarlem. Spelmoment uit den wedstrijd Haarlem I — Haarlem II in het tournooi om den Bijvoetbeker.

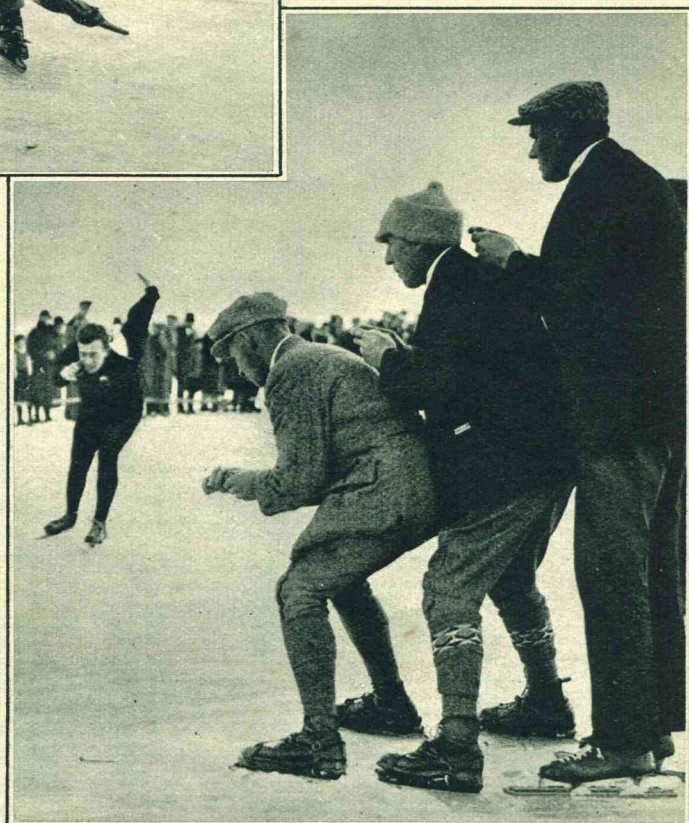
De Friesche Elfstedentocht. De beide overwinnaars, de Vries (rechts) en Casteleyn (links), nemen een verdiende laperie tot zich. Het 204 K.M. lange traject werd door deze renners in 9 uur 2 minuten afgelegd.

SPORT

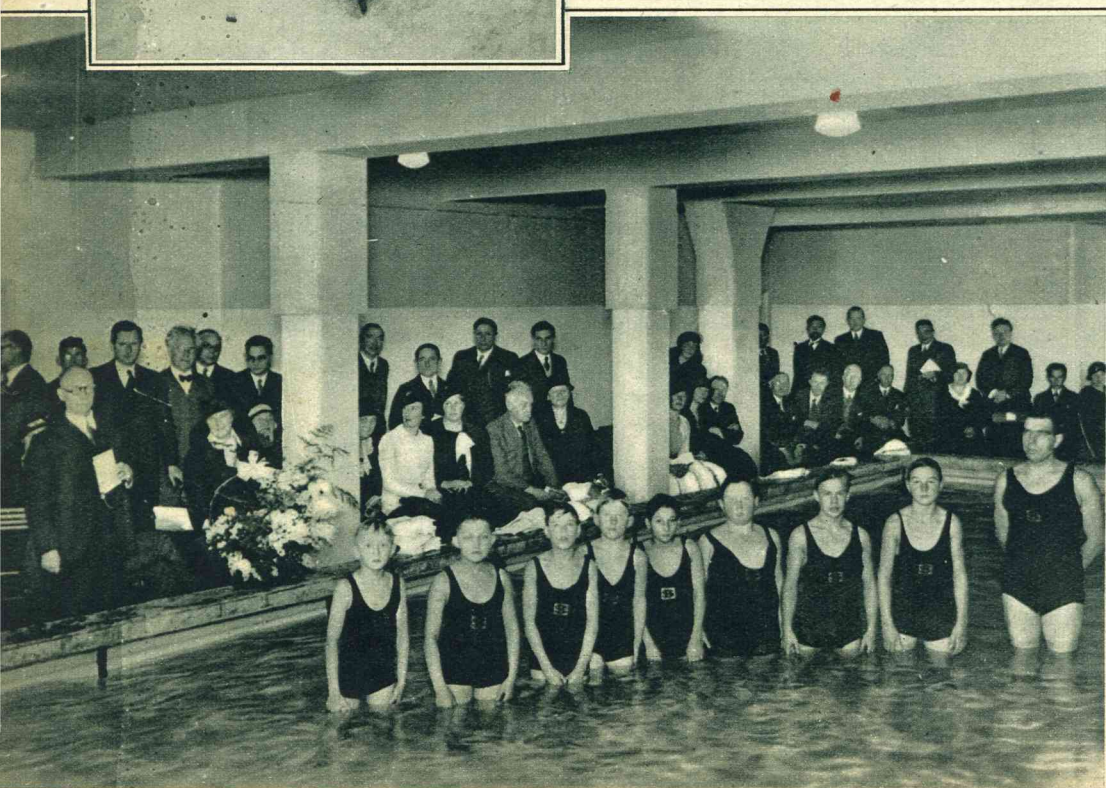
Behendigheidswedstrijden op de ijsbanen der Amsterdamsche Ijsclub. Een aardige kiek van twee deelnemers, in actie aan het keerpunt.

Hardloopen en hardrijden. Jan Zeegers, de bekende langen-afstandlooper, komt door de finish in den Frieschen Elfstedentocht.

Zondag werden te Oud Karpel wedstrijden gehouden, onder auspiciën van den K.N.S.B. De tijdopnemers in actie.

In de kelders van het Sportfondsenbad is Zondag een schoolkinderen- en instructiebad geopend. Demonstratie van Wiesner's methode onder leiding van H. Thouns (rechts) voor genoodigden.

Voor wie?

Zij zullen 'm allemaal wel willen hebben..... deze luxe-trommel.

Het is zoo moeilijk een geschikt cadeau te vinden, want het moet smaakvol en praktisch zijn. Dit is nu net wat ik zocht! Kijk die prachtige doos: zwarte en zilveren blokken en in het midden een klein, felrood hartje. Geen naam of merkteken ontsiert de doos.

En dan de inhoud...! In deze luxe-trommel zit de fijnste koffie, die je je denken kunt: Koffie Hag. Een prachtig cadeau dus! Het blik is zoo sierlijk, dat je het later overal voor gebruiken kunt, en de inhoud... Koffie Hag — dat zegt genoeg.

Koffie Hag is immers die heerlijke, gezuiverde koffie. De prikkelstof, coffeïne, is tesamen met het koffievuil uit de ruwe boonen verwijderd, zoodat bij het branden de edele smaak der aroma-stoffen zich ongehinderd kan ontplooien. Koffie Hag is daarom niet alleen onschadelijk voor hart en zenuwen, maar ook bijzonder lekker en krachtig van smaak. Iedereen drinkt graag deze veredelde koffie. Geef Uw familie en kennissen een geschenk, dat 't goed doet — geef hun dit luxe-blik Koffie Hag! Het is moderne luxe en praktische luxe tegelijk.

Een geschenk, dat tot het hart spreekt!

Het is de reiniging onder de opperhuid die Uw teint verbetert.

Evenals een kleed een stofzuiger noodig heeft om het diepzittende stof te verwijderen, zoo heeft Uw huid de doordringende kracht van zuurstof noodig, om de poriën te zuiveren onder de huid. De vlekken, puistjes en vet-wormpjes, die Uw teint bederven, worden veroorzaakt door onzuiverheden in de poriën - zuren, die daar worden vastgehouden door de vet-afscheidingsen. Zeep en water dringen niet ver genoeg door om deze onzuiverheden te verwijderen en de schadelijke zuren uit te drijven. Daartoe hebt U noodig zuurstof-houdend water. Voeg een theelepel Radox bij het water, telkens als ge Uw gezicht wast. Radox voegt aan het water een dosis zuurstof toe - zuiverende en versterkende zuurstof - die de poriën opent en grondig reinigt en regelrecht doordringt tot de vet-kiertjes onder de huid.

De poriën kunnen dan weer behoorlijk functionneeren en de kiertjes weer „ademen”. De huid herkrijgt haar frisheid en elasticiteit en elk spoor van vetheid of andere ontsieringen verdwijnt. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak s toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

'N RECLAME-BEGROETING

is niet volledig wanneer

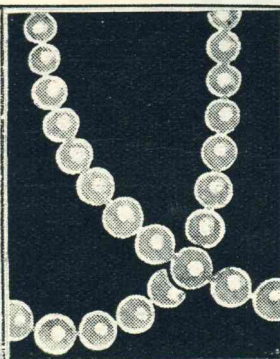
**DE STAD
AMSTERDAM**

niet bij de bladen is opgenomen!

Geabonneerd
zijn op dit
blad is recht
hebben opeen

**gratis
verzekering
tegen
ongevallen**

**Verzekerd
zijn tegen
ongevallen
is een
waarborg
voor de
toekomst**

Als 2 rijtjes parels..!

Zóó blank, zóó schitterend!
Heerlijk om zulke tanden te hebben! Welnu U kunt ze hebben! Poetst toch Uw tanden geregeld met **PASTOL**. Een heerlijk frissche tandpasta, die Uw tanden grondig reinigt en heel voorzichtig polijst, daarbij afdoende alle schadelijke ziektekiemen vernietigt. Ga ze ook gebruiken! Nederlandsch Fabrikaat!
Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

**BOLDOR'S
Pastol**
maakt Uw tanden blank

6 MY

**WIJ
BOUWEN**

heden de technische kennis op voor de naaste toekomst.

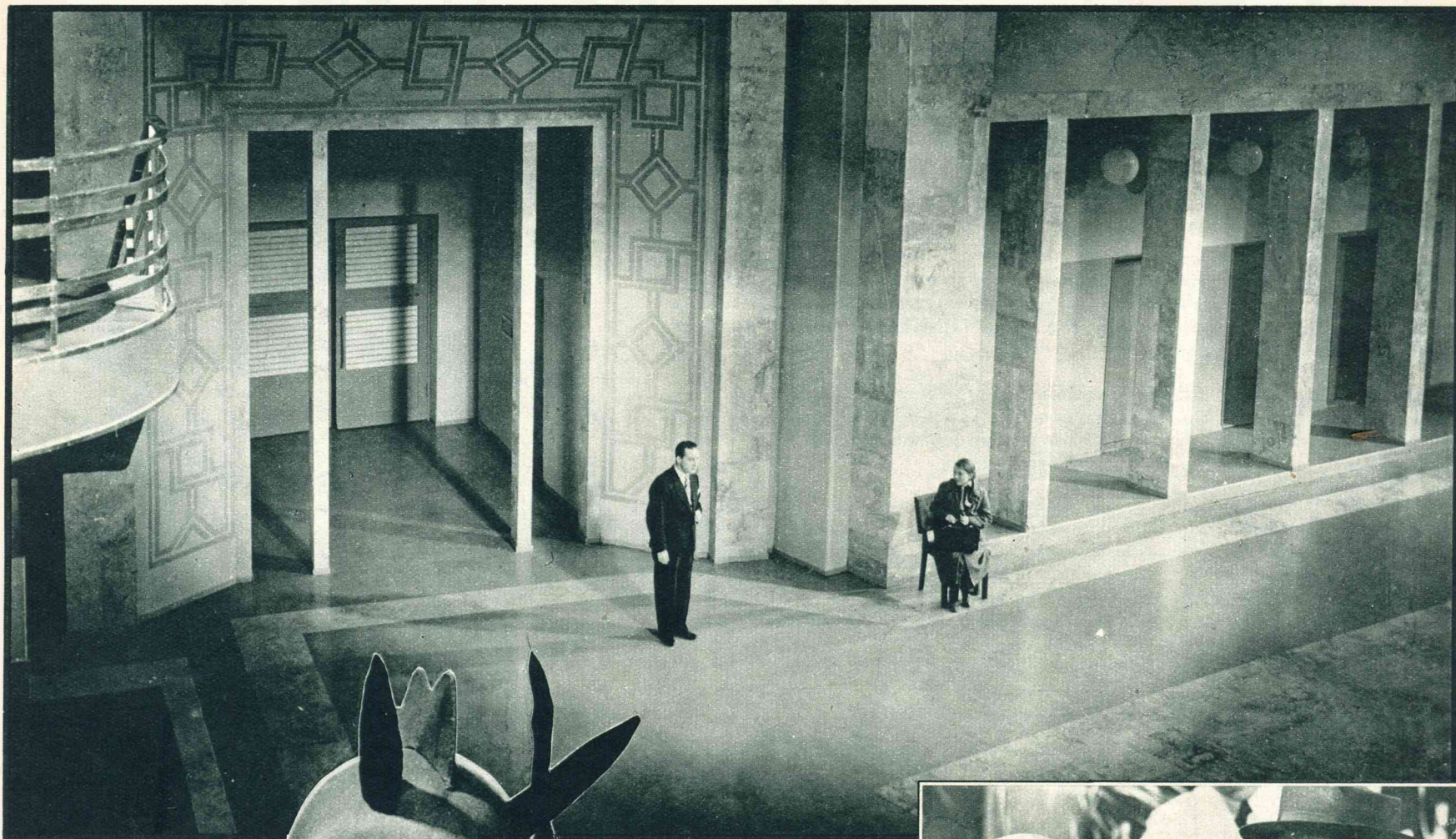
De mensch van vandaag acht de technische mogelijkheden een gemak...; de mensch van morgen zal ze verlangen als iets, dat hem toekomt.

Aan goed onderlegde technici zal steeds meer behoefte komen.

*studeer
techniek
thuis!*

PBNA zendt U lessen op elk gebied der techniek. Vraag het gratis prospectus No.12 D aan bij

PBNA **ARNHEM**
HET NEDERL. TECHNICUM
DIRECTIE: E. J. ROTHUIZEN EN F. WIND

Het leelijke meisje (Dolly Haas) en de boekhouder Max Hansen in de hall van het Bankgebouw.

HET LEELIJKE

Julius Falkenstein als de personeel-chef, op het feest dat door zijn patroon werd gegeven.

MEISJE

Op een zeker kantoor zijn heel veel charman te mannen en minstens evenveel liettallige jonge dames in dienst. De chef van het personeel besluit daarom, als er weer een vrouwelijke kracht noodig is, het leelijkste meisje, dat hij kan ontdekken, in dienst te nemen. Dat vindt hij dan ook in de persoon van Dolly Haas. Zoodra verschijnt het liene wicht niet op het kantoor of er wordt een complot gesmeed om haar kwijt te raken. Het complot gelukt, doch het arme kind wordt ontslagen, wat nu niet direct de bedoeling van de jongelui was. Men poogt alles te herstellen en na heel veel mederwaardigheden gelukt dat ook. Het lieve kind wordt echter van typiste tot echigenoote gepromoveerd. Als een tragische bijzonderheid kunnen we mededeelen dat de bekende film speler Julius Falkenstein, van wiens komisch spel men zoo vaak heeft kunnen genieten, juist dezer dagen plotseling is overleden, zoodat dit een van zijn laatste films is geweest. De film, welke door de N. V. City Film wordt uitgebracht, zal eerstdaags in roulatie komen.

Het leelijke meisje knapt zoo op tijdens de feestviering dat de Don Juan zwaar verliefd op haar wordt.

Op de arbeidsbeurs staat het leelijke meisje verstomd, dat zij uitgeverkorene is tusschen al die would-be schoonheidskoninginnen.